

กระโถนเจ้าจรรมาสน์

ฉบับที่ ๑๖ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

กำหนดการ
พิธีรับยันต์เกราะเพชร

ณ. วัดท่าขนุน ต.ท่าขนุน อ.ทองผาภูมิ จ.กาญจนบุรี

ในวันเสาร์ที่ ๑๑ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๘ เวลา ๑๓.๐๐ น.

รอบเดียวเท่านั้น

ตะกรุดมหาสะท้อน ดอกละ ๑,๐๐๐ บาท (หนึ่งพันบาทถ้วน)

มีจำหน่ายเฉพาะในงานเท่านั้น

สนทนากับพระเล็ก สุธมมปญโญ

เดือนกันยายน ๒๕๔๔

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : ถ้ามีคนกลั่นแกล้งเรา เราควรตอบโต้หรือไม่ถ้าตอบโต้ควรตอบโต้ด้วยวิธีใด หรือให้เราคิดว่าเป็นเรื่องของกฎแห่งกรรม ?

ตอบ : จริงๆ ถ้าสามารถทำใจว่าเป็นกฎของกรรมแล้วไม่ตอบโต้ใครเลยนั้นเป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุด แต่ถ้าหากว่าคิดว่าจะสงเคราะห์คนบางประเภทจำเป็นต้องตอบโต้ เพราะคนบางประเภทเอาความดีเข้าไปสู่เขา จะไม่รู้ตัว แต่ว่าการตอบโต้มันต้องระวังใจของตัวเองให้ดีที่สุด เพราะว่าถ้าเผลอเมื่อไหร่มันจะประกอบด้วยตัววิหิงสาวิตก คือคิดจะเบียดเบียนเขา เพราะฉะนั้นถ้าจะวิเศษที่สุดก็คือว่าปล่อยวางไปอย่าไปสนใจเขาว่ามันเป็นกฎของกรรมไปตบมือข้างเดียวมันไม่ตั้งอยู่แล้ว แต่ว่าคนประเภทที่ว่ามานี้มันเยอะ เพราะฉะนั้นถึงเราจะไปแก้หนี้ของใครๆ นี้เดี่ยวคนต่อไปก็ต้องไปแก้มันอีกยุ่งตาย ปล่อยวางไปชะงะอย่าไปยุ่งกับมันเลยเป็นดี ฉะใจไว้ดีกว่าปล่อยตบกว่าเยอะ

ถาม : ในยุคปัจจุบันที่ผ่านมา มีหรือไม่มีที่ได้ฟังธรรมจากพระสงฆ์แล้วบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์บุคคล ?

ตอบ : มี ยืนยันว่ามี ยิ่งตอนสมัยหลวงพ่อยู่ยิ่งเยอะ ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจตอนนั้นเท่านั้นเองนะ มีจริง ๆ

ถาม : เรื่องของนางกวั๊ก มีผลจริงหรือไม่ครับ ?

ตอบ : นางกวั๊ก ถ้าหากว่าทำถูกต้องตามพิธีกรรมของเขามีผล

จริง สมัยโบราณพิธีกรรมทุกอย่างขึ้นอยู่กับสติ สมาธิทั้งนั้น เริ่มตั้งแต่เสาะหาไม้มา จะต้องใช้ฤกษ์ไหน ยามไหนไปตัด? เวลาตัดต้องภาวนาคาถาว่าอย่างไร? ได้มาเสร็จแล้วต้องประกอบด้วยพิธีอย่างไร? จะกลิ้ง จะเกลา จะควัก จะแกะสลักอย่างไร? ต้องกำกับด้วยคาถาอะไร? กำลังจิตที่มุ่งมั่นขนาดนั้นทำให้เกิดความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นโดยปริยายแล้ว ยังไม่ทันจะทำพิธีใหญ่เลยนะ แล้วพอทำพิธีใหญ่บวงสรวงอัญเชิญถูกต้องตามพิธีกรรมมันก็ยิ่งขลังขึ้นไปใหญ่ ก็ต้องดูด้วยว่าคุณภาพของคนทำแค่ไหน ถ้าคนทำคุณภาพสูงแค่ไหนผลก็สูงแค่นั้น ถ้าคุณภาพของใจเขาแย่มากๆ เลยอย่างน้อยก็ให้เขาอาศัยเป็นเครื่องยึดได้

ถาม : อย่างนี้เราเห็นนางกวั๊กทั่วๆ ไปเราก็ดูถูกเขาไม่ได้ ?

ตอบ : ก็ดูถูกไม่ได้ เพราะว่าจริงๆ แล้วเรื่องของความเคารพนี่ถ้าถึงเวลาแล้วเทวดาเขาก็รักษาให้เพราะว่าถือว่ามันเป็นเทวดานุสสติอย่างหนึ่ง ขึ้นดูถูกเทวดาก็แย่ (หัวเราะ)

ถาม : วันพระต่างจากวันอื่นๆ อย่างไรครับ การทำบุญในวันพระอาานิสงส์ต่างจากในวันอื่นๆ หรือไม่ครับ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วมันไม่ต่างหรอกนะ เพียงแต่ว่าในวันพระ อย่างเช่นว่า บางทีจะเป็นวันวิสาขบูชา มาฆบูชาหรืออาสาฬหบูชา เป็นวันพระที่เนื่องด้วยพระพุทธเจ้าท่านโดยตรง อย่างเช่นว่าเป็นวันประสูติ ตรัสรู้ ปรีชาญาณ เป็นวันแสดงปฐมเทศนา เป็นวันที่ประชุมสงฆ์แสดงซึ่งโอวาทปาติโมกข์เหล่านี้ กำลังใจของเรา ถ้าเราเกาะพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นปกติอยู่แล้ว ตั้งใจว่าวันนี้เรานึกถึงพระเป็นพุทธานุสสติเดี่ยวเราไปวัดเราได้ฟังเทศน์ฟังธรรมเป็นธรรมานุสสติ เราไปแล้วเรา

จะได้กราบหลวงพ่อบงค์โน้น หลวงปู่องค์นี้ ได้ฟังพระสงฆ์ของวัดเราสวดมนต์อย่างนี้เป็นสังฆานุสสติ ถ้าหากว่านี่คืออยู่อย่างนี้เป็นปกติมันเป็นวันพระอยู่ทุกวันอยู่แล้ว แต่ถ้าหากว่าวันอื่นๆ เราไม่ได้นี่เลย ไปนี่เขาเฉพาะวันพระ วันพระเขาจะต่างกับวันอื่น แต่ว่าวันพระพิเศษที่จะเกี่ยวเนื่องกับพระพุทธเจ้าโดยตรงยังงี้ๆ กำลังใจของเราจะต้องเกาะต้องนี่อยู่แล้ว เออ..วันนี้วันวิสาขะพระพุทธเจ้าเคยประสูติ ตรัสรู้และปรินิพพานมาแล้วก็สามารถทำให้โยงจิตของเราเข้าถึงความดีได้ง่ายกว่าอยู่หน่อยหนึ่ง **สำคัญอยู่ตรงการนึกถึงความดีตรงระหว่างที่ทำ**

ถาม : อย่างนี้อานิสงส์ก็คือเหมือนกับวันอื่นทุกวัน ?

ตอบ : ใช่ อานิสงส์เหมือนกันถ้าเราทำทุกวัน ถ้ากำลังใจเราเกาะเป็นปกติ ถ้าไม่ได้เกาะเป็นปกติก็วันนั้นก็พิเศษอยู่หน่อย

ถาม : มาร.. จริงๆ มีตัวตนอยู่หรือไม่ ? บางสำนักก็กล่าวกันว่า การไปนิพพานของบุคคลต่างๆ เพื่อจะไปสมทบเป็นกองทัพเพื่อไปปราบคณะมาร ทัศนคติและความเชื่ออย่างนี้ถูกต้องหรือไม่ครับ ?

ตอบ : มารมีจริงๆ นะ อันนี้คำถามช่วงแรก มารมีจริงๆ ลักษณะเป็นตัวเป็นตน เป็นกองทัพอะไรจริงๆ ของเขา แต่ว่าในสำนักที่เขาบอกว่าไปนิพพานไปสมทบไปปราบมารนั้นท่านไม่ไปปราบให้เสียเวลาหรอก ต่างคนต่างทำหน้าที่ของตัวเอง มาร คือผู้ขวาง คือผู้ฆ่า เขาก็ทำหน้าที่ของเขาไปใช้มัย ? เราเองปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้นเราก็ปฏิบัติของเราไป มันเหมือนกับคนพันศึกแล้วแต่ย้อนกลับไปรื้อคุกทิ้ง มันหน้าที่ของเราหรือเปล่าล่ะ ? ไม่ได้เกี่ยวเลย (หัวเราะ) เพราะฉะนั้นเราจะไปว่าผู้คุมคุณนี้ไม่ดีจับเราเข้าคุกหรือตำรวจไม่ดีจับเราเข้าคุกก็รวมหัวกันไปตี

ตำรวจมันไม่ใช่เรื่องของพลเมืองดี เพราะฉะนั้นถ้าถามว่าเป็นทัศนคติที่ถูกต้อง ก็ถือว่าถูกต้องของเขาละแต่ว่ามโนจิตของเราก็แล้วกัน เขาเชื่ออย่างนั้น ห้ามเขาๆ ก็ไม่ฟังเรา

ถาม : พระปัจเจกพระพุทธเจ้าที่หลวงพ่อบุญญา ให้คำภาวนีให้ท่องเป็นอนุสสตินี้ เราจะนึกถึงพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งเป็นพิเศษหรือไม่ครับ ?

ตอบ : นึกถึงพระปัจเจกพุทธเจ้าก็ว่าคาถาเงินล้านขีหมัดเรื่องพระปัจเจกพระพุทธเจ้าท่านมีเยอะ แล้วพระนามของท่านก็มี แต่ว่าเนื่องจากว่าหลวงปู่หลวงพ่อบุญญาท่านครูบาอาจารย์ท่านไม่ได้บอกไว้ใช้มัย? เราเองเราก็นึกว่าพระปัจเจกพุทธเจ้าของพระคาถาเงินล้าน ถ้านึกภาพท่านไม่ออกก็นึกภาพพระพุทธเจ้านั้นแหละ พระปัจเจกพระพุทธเจ้าก็เหมือนพระพุทธเจ้าทุกอย่างเพียงแต่รัศมีความสว่างน้อยกว่าพระพุทธเจ้านิดเดียวเท่านั้นเอง

ถาม : การที่จิตของเราได้ไปกราบเทวดา นางฟ้า พรหม อานิสงส์เป็นพิเศษอย่างไร ?

ตอบ : ดูว่าเราไปกราบที่ไหน ถ้าเราไปกราบบนนิพพานนี้รับรองว่าพิเศษแน่ๆ เพราะตอนนั้นกำลังใจของเราเข้าพระโสดาบันนะ ไปกราบที่พรหมอย่างน้อยๆ เราก็เป็นผู้ทรงฌานเหมือนพรหม ไปกราบที่เทวดาเราก็เป็นผู้ทรงฌานอยู่แล้ว แต่ว่าสภาพของเทวดานั้นมันยังมีความรื่นเริงบันเทิงใจในเรื่องของกามอยู่ กำลังใจของเราเกาะอยู่ในส่วนนี้ถือว่าเป็นเทวดานุสสติ ขณะเดียวกันก็ยังเป็นกำลังของสมาธิสมาบัติด้วย แต่ว่าจริงๆ แล้วท่านให้ยึดว่าท่านทั้งหลายเหล่านี้ ท่านอยู่ในลักษณะนี้

ท่านเป็นเทวดา เป็นพรหมหรือว่าท่านอยู่ในลักษณะใดแล้วให้เรา
ทำคุณสมบัตินั้นให้ได้ เพื่อให้เราคงความดีเพื่อจะให้มีคุณสมบัติ
อย่างท่าน ทำอย่างนี้จะถูกต้องตามคำสอนของพระพุทธเจ้า โดย
เฉพาะจุดสุดท้ายของเทวดานุสสติแล้ว คือความเป็นพระวิสุทธิเทพ
เทวดาผู้มีความบริสุทธิ์สิ้นเชิงก็คือ พระอรหันต์กติกากการเป็น
พระอรหันต์เป็นอย่างไรก็ตั้งหน้าตั้งตาทำไป

ถาม : การที่เราทำบุญกุศลในขณะที่ผู้ให้กำเนิดคือ พ่อ แม่ ยังมีชีวิต
อยู่และเราได้อุทิศส่วนกุศลให้ท่าน ถ้าพ่อแม่ได้ตายไปท่านจะได้บุญกุศล
ที่เราได้อุทิศให้หรือไม่ ?

ตอบ : ถ้าตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ บอกท่านแล้วท่านโมทนา ผลบุญนั้น
เป็นของท่านอยู่แล้ว ยกเว้นอยู่คนเดียวคือบุญการบรรพชาบวชพระ
บวชเณร อันนี้จะเป็นบุญพิเศษถึงจะไม่ได้บอกให้ท่านโมทนา ท่านก็
ได้ แต่ว่าตอนตายไปจะต้องดูว่ากำลังใจท่านเกาะอะไร ถ้าเกาะดีท่านไปดี
ผลบุญส่วนนี้ก็เสริมให้ท่านดียิ่งขึ้นๆ ไป แต่ถ้าท่านเกาะไม่ดีลงไปข้าง
ล่างเสีย ผลบุญอันนี้ก็ต้องรอไปก่อนเป็นหมันไปก่อนจนกว่าท่านจะพ้น
เป็นสภาพดีผลบุญอันนี้จึงจะเสริมอีกทีหนึ่ง

ถาม : อย่างนี้ก็ไม่สูญเสียเปล่าใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ไม่สูญเสียเปล่า แต่ว่าอุทิศตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ก็ต้องบอกให้
ท่านรับรู้ ไม่ใช่เรามาอ้างบุญกุศลหลัง คนเดียว

ถาม : มีคนกล่าวกันว่า การทำบุญโดยอธิษฐานหวังผลว่าขอให้อำนาจ
รวยหรือขอให้มิใช่คนลาภอย่างนี้เป็นสิ่งที่ไม่ดี จริงๆ แล้วผิดถูกหรือไม่?
แล้วทำได้หรือไม่? เพราะมีคนกล่าวว่า พระพุทธศาสนาไม่ได้สอนให้คน

ร้องขอ

ตอบ : อันนั้นถูกของเขาแต่มันผิดของพระพุทธเจ้า อย่าลืมนะว่าพระ
พุทธเจ้าท่านสอนให้มีอธิษฐานบารมี การทำบุญจะต้องการผลตอบ
แทนหรือไม่ก็ตามผลเกิดแห่งอน เพราะว่าการกระทำทุกอย่างที่เรียก
ว่ากรรมนั้นจะเป็นกุศลกรรมคือความดีหรืออสุภกรรมความชั่วนั้นผลเกิด
ขึ้นแน่ๆ คราวนี้ผู้ที่ใช้อธิษฐานบารมีนั้นเป็นผู้ที่มีปัญญา เขากำหนด
ไปเลยว่าสิ่งที่เขาทำนั้นมันจะต้องเกิดผลอยู่แล้ว ในเมื่อจะเกิดผลใน
ลักษณะไหน ? จะเกิดผลเมื่อไหร่ ? เมื่อถึงวาระนั้น เวลานั้น ผลที่
ต้องการมันก็จะต้องมาสนอง แต่ไม่ได้อธิษฐานเอาไว้ก็หมายความว่า
เขาไม่ได้กำหนด เมื่อถึงเวลาถึงวาระ อย่างเช่นเหมือนกับหิวน้ำอยู่ไม่มีน้ำ
กว่าน้ำจะมาอีก ๒-๓ วันมาเราก็กินหรืออาจจะถึงตายไปเลย เพราะฉะนั้น
การใช้อธิษฐานบารมีนี้หลงพ่อท่านจึงเปรียบเหมือนกับยิงปืนต้องเล็งเป้า
โอกาสถูกเป้ามันมีมากกว่า แต่ว่ายิงปะปะไปเลยกว่าจะถูกเป้าบางทีก็
จะหลายชาติ ฉะนั้นท่านถึงได้กล่าวไว้ว่า อธิษฐานบารมีเป็นเรื่องของ
บุคคลที่เข้าถึงอุปบารมีขั้นปลายไปจนถึงปรมาตบารมีเท่านั้นถึงจะ
ใช้อธิษฐานบารมีเป็น ถ้าหากว่าต่ำกว่านั้นก็จะใช้ไม่เป็นหรอก เขาก็จะ
คิดแบบนี้คิดว่า เออ..มันเป็นการเรียกร้อง มันยังเป็นกิเลสตัณหาอยู่อะไร
อยู่ยังไม่หมด ความจริงพระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ประเภทไม่ได้ศึกษา
ให้ครับ

ถาม : การทำโยคะซึ่งเป็นการออกกำลังกายรวมกับการทำสมาธิ
แบบใช้ลมหายใจตายไปจะได้ขึ้นสวรรค์หรือไม่ ?

ตอบ : ถ้าสมาธิทรงตัวได้แน่นอน อย่าลืมนะว่าโยคะส่วนใหญ่เขาจะ

ไปเป็นพรหมกัน ถ้าทรงฉานเป็นปกติ เพียงแต่ว่าของเขาเองมันจะเป็นลักษณะโลกีย์พรหม ส่วนใหญ่ก็จะไปติดอยู่แค่ตรงนั้นเอง บริหารกายอย่างเดียวมันยังไม่พอ มันต้องบริหารใจด้วย

ถาม : ระดับอาจารย์ที่ทำเป็นชั่วโมงๆ ไปได้เหมือนกันใช่ไหมครับ?

ตอบ : ไม่ใช่เหมือนกันหรอกไปเยอะเลย คุณูกเขาไม่ได้นะพวกบรรดาพรหมณ์ต่างๆ นี่ พวกลัทธิโยคีต่างๆ เป็นของศาสนาพรหมณ์เขาอย่าลืมนะว่าพรหมณ์นี่จริง ๆ แล้วเขาเป็นพี่พุทธมาก่อน พระพุทธเจ้าของเรายังศึกษาจากเขามาก่อน แล้วพอเห็นว่ามันไม่ใช่ทางพ้นทุกข์จริงถึงได้แยกออกมาค้นคว้าจนได้พบพระอรหันต์

ถาม : ดร.เกอวินีเยนเป็นแพทย์ให้คนป่วยที่ทุกข์ทรมานและต้องการตาย นายแพทย์คนนี้ช่วยเหลือให้คนป่วยให้ตายตามต้องการด้วยการฉีดยาให้ และก่อนทำได้ให้คนป่วยเซ็นชื่อยินยอมเรียบร้อย อย่างนี้ถือว่าเป็นการทำปาณาติบาตหรือไม่ ?

ตอบ : อันนั้นมันมีผลแค่ทางกฎหมายของโลกเท่านั้น ในทางธรรมมันก็ยังเป็นปาณาติบาต คือตัดชีวิตผู้อื่นอยู่ดี แต่ว่ามันเป็นในลักษณะที่ว่าสมยอมด้วยกันทั้ง ๒ ฝ่าย โทษมันก็เลยน้อยลงจะเรียกว่าไม่มีโทษไม่ได้...มีแน่นอน เพราะว่าชีวิตเกิดมาแล้วมันต้องเป็นไปตามกรรมของเขา ถ้าไม่ถึงวาระไม่ถึงเวลาของเขาคุณไปตัดชีวิตของเขาคุณก็เกิดโทษ เพราะคุณไปตัดชีวิตของเขาคุณก็เกิดกรรม ที่เขาให้เซ็นสัญญาอะไรนั่นมันเป็นการป้องกันทางโลกเท่านั้น กฎหมายทางโลกเขาว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มันถูกต้องเพราะว่าคนใช้ยินยอม แต่ว่าในเรื่องของธรรมะนั้นคุณไปตัดชีวิตเขา ผิดแหงๆ

ถาม : การที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงเปล่งฉัพพรรณรังสี ๗ ประการ... ?

ตอบ : อีๆเพิ่มมาจากไหนอีกประการหนึ่ง ฉัพพะแปลว่า ๖ ฉัพพรรณรังสี ๗ ประการมันงอกมาจากไหนอีกหนึ่ง (หัวเราะ) ๖ ประการ

ถาม : อ้อครับ ๖ ประการ มีลักษณะและสีเป็นอย่างไรบ้าง ?

ตอบ : มีลักษณะก็คือ เลื่อมประกายสร้อยก็ คือ สีแก้ว แล้วก็สีของเขาบอกว่าสีน้ำเงินเหมือนดอกอัญชัน แล้วก็ มัญชุสวีสีแดงเข้มเหมือนดอกหงอนไก่ หงสบาทสีแดงอ่อนเหมือนแท่นกพิราบ แล้วก็ปิดกะสีเหลืองเหมือนหาดาลทอง โอทาตะสีขาวเหมือนแผ่นเงิน รวม ๖ พอดี

ถาม : คนธรรมดาถ้าจำเป็นต้องกินข้าววัด ทำอย่างไรถึงจะไม่บาปครับ ?

ตอบ : กินที่เหลือจากพระ เขาเรียกว่าวิทาสาโท กินได้แต่เอากลับบ้านไม่ได้นะ กินแค่อิ่มตรงนั้น อย่างญาติพระเจ้าพิมพิสารที่เป็นเปรตตั้ง ๘๑ กัป นั่นกินแล้วไม่พอยังชนกลับบ้านด้วย จริง ๆ ถึงจะเป็น วิทาสาโทคือของเหลือจากพระแล้วมันก็ยังเป็นของสงฆ์อยู่ อันนั้นท่านอนุญาตให้คุณมีสิทธิ์กินสิทธิ์ใช้แค่ตรงนั้นเท่านั้น นอกเหนือจากนั้นอย่าไปยุ่งกับเขา แต่ส่วนใหญ่จะไม่เข้าใจ ยิ่งอันหนึ่งที่อันตรายที่สุดก็คือข้าวที่ถวายพระพุทธรูปที่วัดบรรดามัคทายก ไม่ใช่ฆัมคทายก ส่วนใหญ่เลือกแต่ข้าวดี ๆ กับดี ๆ ถวายพระพุทธรูปถึงเวลาลามาก็กินเอง นั่นนะฮะฮะ เพราะยังเป็นของสงฆ์อยู่เต็มที่เลย เพราะฉะนั้นถ้าหากใครเคยทำอย่างนั้น ตัวเองติดหนี้สงฆ์แล้วหาทางชำระหนี้สงฆ์ ไม่อย่างนั้นตายแล้วมันจะลงอเวจีมหานรก วิธีทำแล้วปลอดภัยคือกินที่เหลือจากพระฉันแล้ว แล้วหลังจาก

นั้นส่วนอื่นอย่าไปยุ่ง เราเอาแค่ดำรงชีวิตอยู่แค่นั้นพอแล้ว ถ้าติดใจก็ชำระ
หนี้สงฆ์ซะ

ถาม : ถ้าสมมุติว่าถ้าหากว่าเราจะฆ่าคน การเกิดของคนๆ นั้นมัก
จะเริ่มจากเริ่มผสมพันธุ์หรือจะอยู่ระหว่างอยู่ในท้องหรือหลังคลอดแล้ว
จึงเรียกว่าเป็นการทำปาณาติบาตครับ ?

ตอบ : ทุกกระยะเลย เพราะว่าจิตที่เข้าปฏิสนธินี้เขาทำบุญทำกรรม
มาไม่เสมอกัน บางรายนี้เข้าปฏิสนธิตั้งแต่เชื้อพ่อเข้าผสมกับไข่ของแม่
บางรายก็ตัวอ่อนพัฒนาไปก่อนระยะหนึ่ง บางรายก็เป็นรูปเป็นร่างเป็น
อวัยวะครบ ๓๒ แล้ว บางรายก็คลอดออกมาข้างนอกแล้วถึงเข้าไปจับ
เพราะฉะนั้นไม่ว่าคุณจะทำในจังหวะไหนคุณมีสิทธิ์ปาณาติบาต
๑๐๐ % เพราะว่าสัตว์ที่เข้าปฏิสนธินั้นจะเข้าไปช้าเร็วต่างกันตาม
กรรมที่ทำ มีสิทธิ์โดนได้ทุกกระยะ

ถาม : คนที่ไม่ได้เป็นญาติพี่น้องกันแต่ว่ามีใบหน้าเหมือนกันหรือ
คล้ายกันมีกรรมอะไรเป็นตัวชี้ ?

ตอบ : ก็คงทำอะไรที่ใกล้เคียงกัน อย่างเช่น สวยเหมือนกัน อาจจะมี
ประเภทเคยสร้างพระพุทธรูปมาเหมือนๆ กันเคยช่อมพระพุทธรูปเก่ามา
เหมือนๆ กัน สิ่งเหล่านี้พวกวิทยาศาสตร์สมัยใหม่เรียกแฝดเทียม แฝด
เทียมนี้ไม่จำเป็นต้องอยู่ใกล้กัน อยู่คนละประเทศคนละมุมโลกเลยก็
เหมือนกันได้ พวกหนังสือแปลกๆ ของฝรั่งมันชอบถ่ายที่หน้าเหมือนๆ
กันมาลง อาตมาเองสมัยอยู่วัดท่าซุงก็โดนมาเต็มๆ เห็นเขาเดินมาก็นึก
ว่ามาหา ที่นี้ตรงห้องที่หน้าห้องหลวงพ่อนั้นมันเป็นห้องมุ้งลวด เวลาฝุ่น
มันจับๆ นี้มองจากข้างนอกมันมองไม่เห็น คนจากข้างนอกมันจะมองไม่

เห็น คนข้างในมองออกมามันจะเห็น ก็คิดว่าเขาไม่เห็นก็ตะโกนเรียก
ก็เอ๊ะ! ทำไมเรียกชื่อเขาเฉยๆ ก็แปลกใจเรียกอีกทีก็ยังไม่เคยดูไปดูมา
มันเหมือนกันตั้ง ๘๐-๙๐% แต่มันไม่ใช่คนที่เรารู้จัก เขาต้องทำบุญทำ
บาปอะไรที่มันใกล้เคียงกันมา มันถึงเป็นแบบนี้

ถาม : คราวที่แล้วได้ถามเกี่ยวกับโยเร้นั้น อยากจะเรียนถามว่าการ
บอกกล่าวกับคนทั้งหลายว่า โยเร้นั้นเป็นพุทธศาสนาโดยมีจุดมุ่งหมายที่
จะเกิดในยุคของพระศรีอารยย์ แต่การปฏิบัติเป็นอีกรูปแบบหนึ่งอย่างนี้ถูก
หรือไม่ครับ ?

ตอบ : ดูเขาก็แล้วกัน บอกว่าเป็นพระพุทธรูปศาสนานั้นก็มีส่วน พระ
พุทธรูปของเราจริงๆ มันคลุมทุกศาสนาอยู่แล้วใช่ไหม ? การปฏิบัติ
ของเขาๆ ตั้งจุดมุ่งหมายอยู่ตรงไหน อันนั้นมันก็ตามหลักของแนวการ
ปฏิบัติของเขา เราจะไปว่าเขาบาปไม่ยอมไปนิพพานชาตินี้ไม่ได้ ไม่
อย่างนั้นพระโพธิสัตว์บาปหมด เพราะฉะนั้นถามว่าบาปมั๊ย ? ไม่ใช่หรอก
มันแล้วแต่ว่าที่จิตอันไหนของใครของมัน เขาเห็นว่าอันไหนเหมาะๆ
เขาๆ ก็ทำไป

ถาม : ถ้าจะไปตีเขานี้ก็สมควร ?

ตอบ : นั่นเราผิดแน่ๆ เลยไปตีเขา ให้ตีตัวเอง

ถาม : เมื่อหลายปีก่อนได้มีพระท่านหนึ่งไปฝึกสมาธิที่มหาวิทยาลัย
แห่งหนึ่ง และมีเพื่อนคนหนึ่งนั่งสมาธิและกล่าวว่าได้พบสถานที่ที่มีความ
สวยงามมากและมีความรู้สึกที่หนาวมาก ทำไมถึงมีความรู้สึกอย่างนั้น?

ตอบ : อันนั้นมันต้องถามเขาเองวะ (หัวเราะ) อันนั้นต้องไปถามเขา

เองว่าทำไมรู้สึกอย่างนั้น เพราะอาดมาไม่รู้ด้วยว่าที่เขาเจอนั้นที่ไหน คือ บางอย่างมันก็เป็นนิमितขณะเดียวกันบางอย่างมันก็เป็นสถานที่ๆ ตัวเอง ไม่คุ้นเคย สถานที่ๆ เราไม่คุ้นเคยนี้ความรู้สึกมันจะแรงเป็นพิเศษ อย่าง เช่นว่า มันตื่นตื่นเป็นพิเศษ มันมีความสุขสดชื่นเป็นพิเศษ หรือบางที่ที่ๆ สงบเยือกเย็นมันก็รู้สึกหนาวเป็นพิเศษไปเลย อะไร ที่แรกๆ มันเหมือนกับ เยอะมาก แบบเดียวกับคนที่เข้าถึงปฐมฌานใหม่ๆ เจ้าพระคุณ ! เรา ได้เขาพระสุเมรทั้งลูกเลย มันใหญ่โตมโหฬารเหลือเกิน พอทำไปทำมา ถึงฉาน ๒ ไฉฉาน ๑ นั้นมันกระจอยเดียว อะไรที่มันยังไม่ชิน มันจะเกิด เป็นความรู้สึกพิเศษทั้งนั้น ส่วนที่ว่าทำไมเขารู้สึกอย่างนั้น มันน่าจะถาม เขาเอง ถามคนอื่นบอกว่าทำไมกินแล้วมันรู้สึกอย่างนั้น เราไม่ได้กินก็แย้ ชีจะไปรู้ได้อย่างไร

ถาม : แล้วที่จริง ข้างบนนี้หนาวมั๊ยคะ ?

ตอบ : ไม่หนาว ของเขาพอดีๆ ทุกสภาพ

ถาม : มันเป็นความรู้สึกของคนที่ทำ

ตอบ : เฉพาะเขาเอง

ถาม : คนบางคนเกิดมามีทรัพย์สิ้นเงินทองมากมาย บางคนเกิดมา ทำมาหากินด้วยความวิริยะอุตสาหะในการทำงานแต่ก็ไม่เกิดทรัพย์สิ้น อยากถามว่าคนที่มียศแต่ความเพียรอุตสาหะในการทำมาหากินอย่างเดียวแต่ไม่เคยทำทานในชาติก่อนจะเกิดความร่ำรวยได้หรือไม่ ?

ตอบ : ยาก ยกเว้นมีโอกาสที่จะได้ทำในกรรมฝ่ายกุศลในชาติ ปัจจุบัน อย่างเช่น ได้ใส่บาตรกับพระที่ออกนิโรธสมาบัติ เพราะอันนี้มันเป็นกรรมในชาติปัจจุบัน เรียกกฎฐธรรมาสน์ที่ให้มีผลในชาติ

ปัจจุบันเลยนะ ถ้าจะเอาไอ้ประเภทที่อุปปราปรเวทนิยกรรมที่ให้ผลในชาติที่ ๒ ที่ ๓ มาอะไรมาอย่างคนอื่นที่เขาทำมานี่ไม่มีทาง มีโอกาสเดียวเท่านั้นซึ่งมันก็คงจะยาก เพราะเรื่องอย่างนั้นมันต้องคนที่ประเภทเขาทำ บุญมาดีเยอะแล้วมันจะมารองรับเหมือนกัน

ถาม : อย่างนี้ก็คือ ประกอบกันทั้ง ๒ อย่างคือ มีความขยันในการทำมาหากินด้วย

ตอบ : ขณะเดียวกันมันต้องมีทานบารมีเก่าด้วย

ถาม : ถ้าคนเอาแผ่นทองไปปิดไว้ด้านหลังพระแล้วเวลาทำความดี แล้วคนอื่นไม่เห็น หรือมองข้ามความสำคัญอย่างนี้ จริงหรือไม่ครับ ?

ตอบ : ไม่จริง ปิดทองส่วนไหนขององค์พระก็ตาม อาณิสสก็เป็นพุทธรูปบูชาทั้งนั้น อาณิสสที่เป็นพุทธรูปบูชาที่ท่านบอกว่า "พุทโธอุปมาโณ" พระพุทธรูปเจ้าประมาณไม่ได้ เรื่องคนจะไม่เห็นนะไม่มี ถึงเวลาถึงวาระบุญ มันจะส่งให้เด่นขึ้นไปเอง ดีไม่ดีพวกปิดทองข้างหลังนั้นเด่นเป็นพิเศษ ให้คนเขาตีบอกออกไปไง (หัวเราะ) ในหลวงท่านสร้างพระอยู่รุ่นเรียกว่า "สมเด็จพระจิตรลดา" เวลาท่านมอบให้บุคคลที่ทำคุณความดีและรับใช้ใกล้ชิด ท่านบ้าง ท่านจะบอกให้ไปปิดทองข้างหลัง **คุณวสิษฐ เดชกุญชร** ตอนนั้นเป็นนายตำรวจประจำราชสำนักอยู่ ก็กราบทูลในหลวงว่าปิดทองหลังพระทำแล้วคนอื่นไม่เห็น มันหมดกำลังใจครับ ในหลวงทรงตรัสว่า **คุณปิดให้เยอะเข้าไว้หะ เดี่ยวมันก็ล้นไปข้างหน้าเอง** (หัวเราะ)จริงมั๊ยละ ปิดมันให้เยอะเข้าไว้เดี๋ยวมันก็ล้นมาข้างหน้าเอง

ถาม : อย่างนี้ก็เป็นการเชื่อที่ผิด ?

ตอบ : ก็เรียกว่าเป็นการเชื่อที่ผิด จริงๆแล้วเรื่องอาณิสสการเป็น

พุทธบูชา อย่างเมณฑกเศรษฐีนี้ไม่ใช่หลังพระนะ กันส่วมด้วย โอ้โห...
รวยซะจนนับไม่ได้เลย

ถาม : การบรรลुरुธรรมนี้จะกำหนดได้หรือไม่ว่าจะสำเร็จขั้นไหน?

ตอบ : คงจะยากยกเว้นว่าคุณทำอธิษฐานบารมีมา ตัวอธิษฐานบารมีนี้มีมันจะทำให้กำลังใจของเราปักมั่นอยู่ในจุดนั้น มีโอกาสเหมือนกัน อย่างเช่นที่เราตั้งใจจะเป็นพระโสดาบันแค่นั้น ถ้าหากว่าเรา มาแค่นั้นตัวอธิษฐานบารมีมันหมดลง มันก็จะทำให้ความมุ่งมั่นที่จะ ก้าวหน้าต่อมันน้อยลงไป ก็อาจจะได้แค่พระโสดาบัน อันอื่นๆ เราต้อง ตะเกียกตะกายไขว่คว้ากันต่อ มันก็ตั้งใจได้เหมือนกันแต่คราวนี้เราตั้งใจ หลวงพ่อท่านแนะนำบอกที่ตั้งใจให้ถึงยอดสุดไปเลย ท่านบอกตั้งใจเอาพระอรหันต์เข้านิพพานไปเลย เหมือนกับคนปีนต้นไม้ตั้งใจว่าจะขึ้นถึงยอดมัน ตะเกียกตะกายเต็มที่ ถึงมันจะไม่ถึงยอดแต่มัน ก็ได้มากอยู่ แต่ถ้าหากว่าเราตั้งใจจะขึ้นครึ่งต้นนี้ เต็มมันตะกายไป หน่อยมันหมดกำลังใจ มันได้ไม่ถึงครึ่งต้นที่ต้องการ

ถาม : พระอนาคามีที่ไม่ได้บวชเป็นพระยังมีการทำมาหากินหรือไม่?

ตอบ : มีอยู่ อย่างเช่นที่ท่านจิตต์ถ์ถุภหบดี ท่านเป็นพระอนาคามีแต่ว่าเป็นเศรษฐี แล้วก็พระเจ้ามahanam นี้ท่านเป็นพระอนาคามีอยู่ ท่านอยากจะทำบวชก็จะสละราชสมบัติให้พระน้องชายๆ ตอนนั้นยังไม่ได้บวชเหมือนกันก็ถามว่าเป็นกษัตริย์ต้องทำอย่างไรบ้าง ต้องดูแลความสุขของประชาชน ต้องทำไรไถนาถึงเวลาที่ต้องไถคราด ถึงเวลาที่ต้องไถแปร ถึงเวลาที่ต้องหว่าน ถึงเวลาที่ต้องไขน้ำเข้านา ถึงเวลาที่ต้องดูแลใส่พวก

หนู พวกแมลง พวกนกพวกอะไรที่จะมากิน ถึงเวลาก็ต้องเก็บเกี่ยว ท่านได้ยืนเสร็จท่านก็บอกอย่างนั้นเพื่ออยู่ต่อเถาะ ผมบวชเองดีกว่า(หัวเราะ) ถ้าถามว่าพระอนาคามีเป็นอย่างไร? ก็ยังดำรงชีวิตอยู่แต่ที่ท่านจะอยู่อย่างมีสติกว่าคนทั่ว ๆ ไป เพราะท่านหมดอยากเสียแล้ว ตัวโลกตัพลองของท่านเองมันเหลือน้อยเต็มที โทสะกับราคะนี่ขาดแน่ ๆ แล้ว

ถาม : คนที่กล่าวว่า พระพุทธเจ้าไม่ทรงกล้าตอบว่าตายแล้วไปไหนถึงแม้จะสัพพัญญูทุกอย่างคนๆ นี้ตายแล้วไปไหนครับ?

ตอบ : โทษปรามาสพระพุทธเจ้าไปไหนก็ไปตรงนั้นแหละ (หัวเราะ) จริงๆ แล้วเขาเก่งกว่านะ เขาคงกล้าตอบ (หัวเราะ) ที่พระพุทธเจ้าท่านระบुชิตไม่ได้เพราะว่า จิตสุดท้ายของแต่ละคนมันเกาะไม่เหมือนกัน ท่านกล่าวไว้ชัดเลยใน มหากรรมวิภังคสูตรกับจุลกรรมวิภังคสูตร บุคคลผู้ตั้งใจเจริญสมาธิภาวนาทรงฌาน ๔ แล้วได้ทิพจักขุญาณได้ไปรู้เห็นนรกสวรรค์แล้วกล่าวว่า บุคคลที่ทำความชั่วลงนรกทั้งหมด บุคคลที่ทำความดีขึ้นสวรรค์ทั้งหมดตถาคตบอกกล่าวไม่ใช่เพราะว่าจิตสุดท้ายนั้นมันจับต่างกัน ตัวอย่างชัดเลยก็มีฎฐกฤษณ์เทพบุตร ทำความชั่วตลอดชีวิตก่อนตายคิดถึงพระพุทธเจ้าคนเดียวไปสวรรค์ก่อน ส่วนพระนางมัลลิกาเทวีทำความดีตลอดชีวิต ก่อนตายจิตเศร้าหมองน้อยเดียวไปนรกก่อน

ถามว่ายุติธรรมมั๊ย? ก็ยุติธรรมอยู่เพราะว่า ท่านทำความดีคนเดียวท่านก็อยู่ข้างบนแป็บเดียว ทำความชั่วคนเดียวก็อยู่ข้างล่างแป็บเดียว แล้วอีกราวนี้ว่าของมัฎฐกฤษณ์เทพบุตรนั้นท่านโชคดีมหาศาลที่ว่า พระพุทธเจ้าขึ้นไปโปรดพุทธมารดาพอดีแล้วได้เพื่อนดีคือ อากาศจारीเทพบุตรอุตสำหรับมาอุตุลากให้ไป ถึงได้รู้ว่าตัวเองหมดบุญ พอได้ฟังพระพุทธเจ้า

เทศน์กลายเป็นพระโสดาบันจุดเตียนั้นแล้วเกิดใหม่ ทิพย์สมบัติเป็นของพระอริยเจ้าไปเรียบร้อยแล้ว ไม่งั้นเสร็จแหงๆ เลย

ถาม : มีแม่ชีท่านหนึ่งแนะนำให้ฆราวาสคอยแนะนำธรรมะกับพระบวชใหม่ถูกต้องหรือไม่ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าพระใหม่ท่านไม่รู้อะไรเลย แล้วฆราวาสนั้นท่านปฏิบัติได้ถูกต้องจริง ๆ ก็สมควรอยู่แต่อย่างไงเสียอย่าลืมหอนสุดท้าย ปีที่แล้วเรามีคณะของพระจากวัดอุทุมพรพระนครไปปฏิบัติที่โนนก็มีพระ ๗ องค์ แล้วนคร ๘๔ องค์ ก็จะมีครูที่เป็นฆราวาสไป ๔-๕ คน เห็นแล้วชอบใจที่สุดตรงจุดสุดท้ายหลังการปฏิบัติเรียบร้อยแล้ว มันจะมีการอยู่เพื่อฝึกตีวเข้มกันในระยะ ๓ วันต่อเนื่อง พอวันสุดท้ายก่อนจะเดินทางกลับ ครูที่เป็นฆราวาสทั้งหมดกราบขอขมาลูกศิษย์กราบขอขมาลูกศิษย์ เพราะว่าถึงตัวเองจะเป็นครูก็จริงแต่เป็นฆราวาสใช้มั๊ย ? ศีลน้อยกว่า เขาเองก็เลยใช้วิธีขอขมา อันนั้นเขาทำถูกต้องมากเลย เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าพระลูกศิษย์ต้องเรียกว่าฆราวาส ฆราวาสมีความรู้ในการปฏิบัติมาดีมาหลาย อย่างหลวงพ่อบุญธรรมกายราม สมัยฆราวาสท่านปฏิบัติได้เยี่ยมเลย ถ้าอย่างนั้นเป็นอาจารย์พระที่บวชใหม่ได้สบายแต่ก็ทำในลักษณะว่าทำด้วยระมัดระวังแล้ว ถึงเวลาแล้วก็ขอขมาก่อน

ถาม : ถ้ามีคนเอาปืนมายิงเราหรือต่อแยกราก่อนและถ้าเราตอบโต้ด้วยการป้องกันตัว เช่น ยิงปืนตอบหรือต่อยกับเขา อย่างนี้ทำได้หรือไม่ครับ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วทำได้ แต่ถ้าถามว่าเกิดโทสะมั๊ย ? ต้องดูว่าตอนนั้น

จิตของเราประกอบไปด้วยโทสะมั๊ย ? ถ้าจิตของเราประกอบไปด้วยโทสะ หวังที่จะล้างแค้นหวังที่จะตอบโต้เพื่อเอาคืนให้ได้ อย่างนั้นก็แปลว่าเราก็กเลียด้วย แต่ว่าโดยสัญชาติญาณของคนทั่วๆ ไป เมื่อมันโดนมี ๒ อย่างถ้าไม่หนีก็สู้ใช้มั๊ย ? ลักษณะของการสู้ที่ลำบากเพราะว่า ถ้าจิตประกอบด้วยโทสะ เราตายตอนนั้นขึ้นไปเราก็กเลียด้วย มันน้อยคนนะที่ประเภทตอบโต้แล้วจะไม่มีโทสะ เพราะนั้นก็ดูเหตุการณ์ตอนนั้นแล้วกัน อะไรสมควรอะไรไม่สมควรมันจะขึ้นอยู่กับกำลังใจของเราตอนนั้นแล้ว ถ้าหากว่าตัวตายชะดีดีกว่าก็เอาสิ มันมีปัญญาให้มันฆ่าไปอย่างนั้น

ถาม : อารมณ์ที่ท้อแท้ สิ้นหวัง หมดหวัง อยู่ในกิเลสประเภทใดและใช้อารมณ์ใดมาแก้ ?

ตอบ : จัดอยู่ในโมหจริต จะต้องแก้ด้วยตัวอานาปานุสสติกรรมฐาน โมหจริตนี้จับตัวอื่นไม่เอาด้วยเลย เพราะฉะนั้นต้องมีครูบาอาจารย์อยู่ใกล้ๆ หรือกัลยาณมิตรอยู่ใกล้ๆ คอยกระตุ้นให้ใช้อานาปานุสสติ พอกำลังใจเริ่มเข้าถึงตัวปีติของอานาปาเมื่อไหร่ ก็จะหลุดพ้นจากสภาวะนั้นเลย ถ้าทรงฌานได้แล้วพินน่อน แต่อย่าอย่าให้มานเสื่อม

ถาม : การสูบบุหรี่แล้วเป็นมะเร็งตายถือว่าเป็นการตายก่อนกำหนดหรือไม่ ?

ตอบ : ดูด้วยเขาหมดอายุขัยมั๊ย ? การตายผิดปกติคือตายเพราะโรคร้ายรุนแรงหรือว่าตายเพราะอุบัติเหตุต่างๆ ส่วนใหญ่จะไม่หมดอายุขัย แต่บางคนเขาหมดเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราต้องรู้ด้วยถากัมมุตญาณให้คล่องถึงจะสามารถระบุได้ว่าอะไรเป็นอะไร

ถาม : ถ้าอย่างผมสูบบุหรี่แล้วเป็นมะเร็งตาย ?

ตอบ : ก็ดูซิถ้าสมมุติว่าอายุขัยเรา ๗๕ ปี เราตายตั้งแต่ ๕๗ ก็แปลว่ายังเหลืออีกบาน (หัวเราะ)

ถาม : การตอบแทนคุณบิดามารดาด้วยการเลี้ยงดูท่านกับการประพฤติตัวเป็นคนดีมีศีลธรรม อะไรเป็นการตอบแทนได้มากกว่ากัน ?

ตอบ : จริงๆ แล้วก็ถือว่ามันจะต้องทำร่วมกันนะ การเลี้ยงดูบิดามารดา การประพฤติตนเป็นคนดี การรักษาชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล เมื่อท่านตายแล้วทำบุญส่งไปให้ท่าน ท่านบอกเอาไว้เลยว่าเป็นหน้าที่ที่บุตรธิดาต้องทำให้กับบิดามารดา ถามว่าอันไหนดีกว่ากัน บอกยากมันต้องทำร่วมกันทั้งหมด

ถาม : การที่เราได้ฝันว่าได้พบพระปัจเจกพระพุทธเจ้า หลวงปู่ปาน หลวงปู่ศุข หลวงพ่อฤๅษีลิงดำและฝันว่าตนเองได้บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์มีอภิญา อย่างนี้ผิดหรือไม่ที่คิดว่าตนเองเป็นพระอรหันต์ ?

ตอบ : อ้อ ผิดแหมงๆ (หัวเราะ) เพราะว่าอันนั้นมันฝัน ฝันมันเป็นไปตามสภาพจิตอาจจะเป็นกรรมนิมิต จิตนิวรณ์ เทพสังหรณ์หรือธาตุวิปริตก็ได้ แต่เราก็ถือว่าเป็นนิมิตหมายอันดีของเรา เป็นนิมิตหมายอันดีของเราว่า เราฝันได้พบเห็นสิ่งที่ดีอันเป็นมงคล โดยเฉพาะครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นพระสุปฏิปันโนปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอย่างแท้จริง แล้วจิตใจของเราก็มุ่งมั่นที่จะปฏิบัติเป็นพระอรหันต์ ในเมื่อเราฝันว่าได้พบท่าน เราฝันว่าเราเป็นพระอรหันต์มีฤทธิ์มีเดชอะไร มันตรงตามกำลังใจของเรา ก็เก็บไว้เป็นกำลังใจของเราว่า ในเมื่อเราได้พบท่านก็แสดงว่าคุณความดีของเราก็มีอยู่เหมือนกัน สิ่งที่เราตั้งความปรารถนาเอาไว้

ในเมื่อนิมิตบอกว่าสำเร็จ เราก็ถือว่ามันเป็นมงคลนิมิตอันดี เราก็ตั้งหน้าตั้งตาทำไป แต่ถ้าหากว่าไปมัวแต่ฝันเฟื่องว่า เฮ้ย ! เราเป็นละก็เสร็จแหมงๆ รับรองว่าต้องหันลงไปในระยะเวลาอันรวดเร็ว

ถาม : การที่ตัวผมเองไม่เคยพบกับหลวงพ่อฤๅษีลิงดำในตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ แต่ในปัจจุบันนี้ผมได้ฟังเสียงท่านเกือบทุกวัน แล้วก็ชอบที่จะฟังธรรมะจากท่าน อย่างนี้เป็นเหตุผลของกรรมอะไรมาก่อนหรือเปล่า ?

ตอบ : กรรมอะไร ? จริงๆ แล้วมันอยู่ลักษณะที่ว่าวาระมันยังมาไม่ถึง ในเมื่อวาระมันยังมาไม่ถึงสิ่งที่เราแทนที่จะได้พบตอนนั้นมันยังไม่ได้พบ ถ้าหากว่าเราไม่ได้พบหลวงพ่อฤๅษีลิงดำไซ้มัย ? อาตมาเองก็ไม่ได้พบหลวงปู่ปาน (หัวเราะ) แยมพ่อกัน (หัวเราะ) แล้วเดี๋ยวคนต่อๆ ไปมันมาถัดจากคุณไปไม่ได้พบอาตมาอย่างนี้เดี๋ยวมันดีกันตายพอดี เพราะฉะนั้นมันแยมพ่อกันนะ (หัวเราะ) อย่าไปนึกน้อยใจอะไรให้มันเสียเวลาตัวเอง

ถาม : แล้วทำไมผมถึงมีนิสัยที่ชอบทางที่ท่านพูด ท่านบอกอย่างนี้ครับ ?

ตอบ : ของเราเองมันเคยสร้างบุญร่วมกันมา ในเมื่อเคยสร้างบุญร่วมกันมาสิ่งอะไรที่ท่านสอนมา เราจะเข้าใจได้ง่ายปฏิบัติตามได้ง่ายก็จะเกิดรักชอบ ยิ่งทำแล้วเป็นไปตามที่ท่านบอกทุกอย่างมันไม่ใช่รักชอบธรรมดา มันจะเป็นศรัทธาเลื่อมใส แล้วตัวศรัทธาภาษาพระจากการได้ผลของการปฏิบัติ มันจะเป็นศรัทธาที่ไม่มีวันเสื่อมถอย มันจะยึดมั่นปักมั่นเลย ถึงได้บอกว่ามันมีอยู่ช่วงหนึ่งที่หลวงพ่อก่อนมีคนไปหาจำนวนมาก ในเรื่องตอนที่แชร์ช้อยล์มเขาแหมงกันไปหาหลวงพ่อก่อน เขาจะให้หลวงพ่อยืนยันว่าช้อยล์มหรือไม่ลัม พอลองพ่อก่อน

ท่านไม่ยืนยันให้ เดือนที่ ๓ มันหายไปครึ่งหนึ่ง พอเดือนที่ ๔ ที่ ๕ ก็แทบไม่เหลือเลย นั่นนะจุดมุ่งหมายเขาไปนั่นมันไม่ได้ไปด้วยกรรมะ แต่ของเราๆ รู้ว่าตลอดเวลาที่หลวงพ่อสอนเรามาในด้านการปฏิบัตินี้ไม่เคยผิดเลย เราทำยังไงก็ได้ผลยังงั้น เพราะฉะนั้นของเราเองเราไม่ถอยไปไหนอยู่แล้ว ก็บอกกับเพื่อนที่อยู่ใกล้ๆ กันตอนนั้นก็ไม่ได้บวชด้วยกัน เขาชื่อพุฒิ "ลุงพุฒิ" จำไว้เลยนะเราสองคนนี่เขาเห็นหน้าประจำ ถ้าเราหายไปด้วยเมื่อไหร่ คนที่เหลืออยู่ที่นี่ดีไม่มีมันหายหมด เพราะฉะนั้นเป็นตายยังไงเราก็ต้องอยู่กับหลวงพ่อ เสร็จแล้วพ่อกคนอื่นหายหมด เราเองก็ทำให้เขาดูชะเลย ว่าของเราเองมันสวนกระแสแทนที่จะเป็นชมราวาสตามปกติ ก็บวชมันชะเลย ตกลงว่าขม้อยลุ่มอาดมาบวช (หัวเราะ)

ถาม : อานิสงส์จากการที่เขาบอกให้เราไปล้างห้องน้ำไปล้างห้องส้วมอย่างนั้นเหมือนกันมั้ยะ? (อานิสงส์เหมือนการสร้างห้องส้วมมั้ยะ?)

ตอบ : ไปล้างห้องน้ำห้องส้วมมันมีอานิสงส์พิเศษอยู่อย่างหนึ่งคือหลวงพ่อกท่านเคยบอกเอาไว้บอกว่าคนไหนที่ตักงานอยากจะได้งานให้ไปขัดส้วม ไปที่วัดไปล้างส้วมให้สะอาด เสร็จแล้วไปอธิษฐานกับพระประธานว่าอานิสงส์ของการล้างส้วมครั้งนี้ขอให้ได้งานทำด้วย รับรองได้ว่าได้แน่

ถาม : เรื่องงานอย่างเดียวหรือคะ ?

ตอบ : เรื่องงานอย่างเดียว เรื่องอื่นนี่ไม่ทราบเหมือนกันแต่ว่าอานิสงส์ของเวจจุกฎีนี้จริง ๆ ก็เป็นส่วนหนึ่งของวิหารทานอยู่แล้ว ใครสร้างส้วมก็มีวิมานของตัวเองเหมือนกันก็คือเป็นส่วนหนึ่งของวิหาร เพียงแต่ว่ามันเป็นที่เฉพาะสำหรับในการถ่ายทุกข์ จึงมีผลพิเศษว่าถ้าเกิดใหม่จะมีโรคน้อย

ถาม : พระธาตุ ๕ ดวงนี้หมายถึงยังไงคะ มีพระธาตุทั้งหมด... ?

ตอบ : จะมีเจดีย์ ๕ องค์ ที่นี้ทางเหนือเจดีย์เขาเรียก พระธาตุเขา ไม่เรียกเป็นองค์นะ เรียกเป็น ดวง พระธาตุ ๕ ดวง ก็คือ เจดีย์ ๕ องค์

ถาม : แล้วมีพระธาตุอยู่หรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ไม่ทราบว่าจะโบราณเขาบรรจุไว้รีเปล่านั้น ต้องถามเจ้าอาวาสดูทางเหนือนี้ สร้างเจดีย์เขาเรียก สร้างธาตุ อย่างพระธาตุดอยสุเทพก็คือ เจดีย์ดอยสุเทพ

ถาม : ที่นี้พ่อกพูดถึงพระธาตุ เราก็ต้องนึกว่าต้องมีพระธาตุท่านอยู่ในนั้น ?

ตอบ : โบราณส่วนใหญ่เขาทำก็มีพระธาตุบรรจุ

ถาม : (ถามเกี่ยวกับการชำระหนี้สงฆ์)

ตอบ : ชำระหนี้สงฆ์นี้ก็ต้องจัดอยู่ในสังฆทาน ธรรมทานไปเลย ถ้าหากว่านอกเหนือจากนั้นแล้วอย่าไปยุ่ง คำว่าหนี้สงฆ์ คำว่าสงฆ์นั้นคือ ส่วนรวมอย่างน้อยอย่างต่ำสุดต้องสังฆทาน สูงก็สังฆทานได้ บุญอะไรที่ต่ำกว่าสังฆทานก็อย่าไปแตะ

ถาม :

ตอบ : อันดับแรก เราตั้งใจว่าทรัพย์สิ่งของอะไรที่เราเอาไปมีราคาเท่าไรในอดีตเราไม่นับ เราต้องนับราคาปัจจุบัน อย่างเช่นว่าถ้าเป็นรถยนต์คันหนึ่งสมัยก่อนราคาแสนหนึ่ง แต่สมัยนี้ ๘ แสนก็ต้องคืนเขา ๘ แสนเขาคิดราคาปัจจุบันหมด ของสงฆ์ไม่มีการเก่าไม่มีการเสื่อมสภาพ

ถาม : หากตายไปแล้วล่ะครับ ?

ตอบ : ตายไปแล้วเกิดใหม่ดีกว่ากันใหม่ มันมีอยู่อย่างหนึ่งก็คือทำให้เทียบราคาทอง เพราะราคาทองเป็นของมาตรฐานสมัยนั้นทองใช้ราคาของเขา ชื่อทองได้เท่าไร ปัจจุบันนี้เขาก็เอาราคานั้นของทองมา

ถาม :

ตอบ : อันนั้น ถ้าหากว่ามันยุ่งมาก ส่วนใหญ่แล้วที่พลาดในอดีตชาติ นั้นมันจะใช้หนี้เข้ามาแล้ว ถ้าหากว่ากลัวว่ามันยุ่งยากมาก บางทีมันมีอะไรรีดหย่อยหรือกำลังบุญเราสูงกว่าแล้ว เรารอดพ้นมาได้จะต้องไปใช้เขา ก็ให้ทำการชำระหนี้สงฆ์หรือไม่ก็สร้างพระชำระหนี้สงฆ์ไปเลยการสร้างพระชำระหนี้สงฆ์ในอดีตถึงปัจจุบันเป็นอันว่าเจ้ากันไป แต่พระชำระหนี้สงฆ์นี้ทำยากเพราะว่าต้องสร้างพระพุทธรูปหน้าตักถึง ๔ ศอกนะ ๒ เมตรเต็มๆ ถึงจะชำระหนี้อันนั้นได้ คุณเอาไปก็ล้านก็ตามถ้าพระนั้นราคาแสนเดียวก็แปลว่าชำระได้ เพราะว่าอานิสงส์การสร้างพระนั้น ถ้าหากว่าเป็นพระไม่ปิดทองก็ได้ตัวเจ้าภาพคนเดียวคนอื่นไม่ได้ แต่ถ้าพระนั้นปิดทองจะร่วมกันก็ร้อยก็พันคนมีอานิสงส์ชำระหนี้สงฆ์เหมือนกันหมด

ถาม : แล้วที่ผมเคยได้ยินมาครับว่า สร้างองค์ปฐมชีวิตนี้ไม่ตกนรกแน่นอนจริงหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ถ้าไม่ทำอันนี้กรรมกรรม คือกรรมหนักไม่สามารถแก้ไขได้ ๕ ประการตัวอย่างคือ ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ ฆ่าพระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธเจ้า ถึงหื้อพระโลहित หรือยุสงฆ์ให้แตกกัน ถ้าไม่ได้ทำกรรมหนัก ๕ อย่างนี้บุคคลที่ร่วมสร้างสมเด็จองค์ปฐม พระยายมท่านรับปากว่าจะพยายามประคับประคองกำลังใจให้นึกถึงด้านบุญให้ได้ คนที่ทำบุญนี้

จะต้องนึกถึงด้านบุญก่อน

ถาม : นั้นนะซีครับ ถ้าอย่างนี้ตอนจะตายไม่คิดอะไรก็... ?

ตอบ : ท่านจะบังคับให้คิด ถ้าไม่คิดก็ตีกลอง (หัวเราะ) ยังไงก็ต้องคิดดีให้ได้ เรื่องอำนาจของเทวดา ของพรหมเรื่องบังคับความคิดของเรา นี่เป็นเรื่องที่หมูที่สุดของท่านเลย แต่เนื่องจากว่าท่านเองท่านจะไม่ยุ่งกับเราในสิ่งที่เกินกฎของกรรม เหตุที่ท่านรับปากได้เพราะว่าอานิสงส์ที่เราสร้างมันสูงมาก ในเมื่อมันสูงมากท่านก็สามารถจะช่วยให้หน่อย ยังไง ๆ ก็อย่าช้ามากก็แล้วกัน

ถาม : การสร้างพระใหญ่นี้ระหว่างสร้างสมเด็จองค์ปฐมกับพระพุทธรูปองค์อื่นอานิสงส์จะเท่ากันหรือต่างกันครับ?

ตอบ : มันก็จะหนักเบาไปตามบารมีของท่าน

ถาม : แล้วอย่างนั้นที่เราสร้าง(ไม่ชัด)..... ?

ตอบ : อันนั้นหลวงพ่อก่อนเคยแนะนำว่า ถ้าหากเราไม่มั่นใจว่าสถานที่ๆ เราอยู่อาศัยมันเคยเป็นเขตของสงฆ์มาก่อนหรือเปล่า ให้แต่ละปีจัดการชำระหนี้สงฆ์อย่างเช่นว่า เอาเช่นว่าเงินสัก ๑๐๐ - ๒๐๐ บาทไปวัดที่ใกล้ที่สุดบอกว่า ชำระหนี้สงฆ์ค่าที่อยู่เท่ากับเราเช่าที่

ถาม : เห็นต้นไม้ในวัด เป็นผลไม้ มะม่วงสวยดีนะ ?

ตอบ : ไปถึงก็เก็บ (หัวเราะ) สาหัสเจ้า

ถาม : เขาคงคิดว่าเป็นทานนะ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วเขาจะคิดอย่างนั้นหารู้ไม่ว่ามันเป็นโทษ ถ้าจะให้เขาให้เองไม่ใช่เราไปเก็บเอง เราไม่ใช่เจ้าของจะไปถือสิทธิ์อย่างนั้นไม่ได้ มันเสียมารยาทแล้ว

ถาม : แล้วมีพระในวัดบอกว่าเก็บได้ล่ะ ?

ตอบ : คนเดียวไม่ได้ ต้องพระทั้งหมด ยกเว้นว่าต้นไม้ที่
พระองค์นั้นปลูกเอง ถ้าอย่างนั้นเขาอนุญาตคนเดียวได้ไม่อย่างนั้น
พระทั้งวัดต้องมีความเห็นร่วมกันถึงจะให้ได้ อย่างสมัยหลวงปู่ปาน
ถึงเวลาเข้าพรรษาที่ ท่านจะนำเงินจำนวนหนึ่งอาจจะประเภท ๑๐๐
บาท ๒๐๐ บาทบอกว่า เงินจำนวนนี้ผมขอถวายสงฆ์เพื่อชำระหนี้สงฆ์
ค่าผลไม้ ไม้ดอก ไม้ผล ทั้งหมดในวัดนี้ ผมจะอนุญาตให้โยมเขากินเขา
ใช้ได้ ถ้าสงฆ์ทั้งหมดสาธุ ไม่มีใครคัดค้านก็เป็นอันว่าโอเค หลังจากนั้น
แล้วคุณจะไม่โยมคุณจะได้เองโดยพลการหรืออะไรก็ตาม โทษอันนี้มัน
ไม่มีเพราะท่านเจตนาให้อยู่แล้ว

ถาม : จะมีชักกั้ววัดละครับที่ทำอย่างนี้ ?

ตอบ : ก็ไม่รู้ วัดอาตมาที่ประกาศตอนเข้าพรรษาบอกว่า ขอให้
เป็นสิทธิ์ของโยม อาตมารับผิดชอบเอง

ถาม : ก็ยากนะ เพิ่งเคยได้ยินเนีย ?

ตอบ : ลองดูได้ ตายเมื่อไหร่แล้วจะซึ่ง โทษอันนี้สาหัสเลย

ถาม : ผมเคยเล่าให้ฟังใครรับ เห็นแม่ตัวเองทำยังตกใจเลย ห้าม
ก็ไม่ได้

ตอบ : นั่นไม่เท่าไร ส่วนใหญ่แล้วบรรดาพระลูกชาย พ่อโยมเขา
ถวายของอะไรมา บางทีประเภทกระโถน ปิ่นโตอะไร พริก น้ำปลาอะไร
ขนเข้าบ้านหมด พ่อแม่ก็กินก็ใช้กันครึกครื้นไปเลย มันหาเรื่องใส่ตัว
แท้ๆ เลย

ถาม : จังคนที่บริโภคของโดยที่ไม่รู้ที่ว่าคุณอื่นเอามาให้

ตอบ : คุณกินยาพิษโดยที่ไม่รู้ คุณตายมัย ?

ถาม : อันนั้นมันเป็นเรื่องของจิตไม่ใช่หรือครับ หรือการเจตนา?

ตอบ : ก็นั่นล่ะ แต่ที่นี้พอเรื่องของสงฆ์ โทษของเขา อภัยไม่มี
เพราะคำว่า "สังฆะ" หรือหมู่สงฆ์มันหมายรวมเอาทั้งหมดใน
ศาสนาที่ โทษมันก็เลยหนักกว่าปกติ เพราะฉะนั้นหนักกว่าปกติไม่
เจตนาของมดมันไม่เป็นไร นี่ไม่เจตนาของช้างมันเหยียบเฉี่ยวๆ
เราก็ตาย

ถาม : มันก็เหมือนกันนะ กำลังนั่งกินข้าวอย่างนี้ มีคนถือยาพิษผ่าน
เดินเสร็จมันกระฉอก ลมมันพัดหยดมาพอดี เราก็กิน เราตายเหมือนกัน
ไม่มีใครตั้งใจฆ่าเขาซะหน่อย

ตอบ : คืออันอื่นไม่เจตนาโทษมันน้อยแต่ว่าเนื่องจากว่ามันเป็น
กรรมเล็ก แต่อันนี้มันเป็นกรรมใหญ่ ไม่เจตนาโทษมันก็มาก

ถาม : เมื่อคืนนี้ไปกับหลวงพี่เอไปย้ายศาลพระภูมิ แม่โดนผีหลอก
เข้าจังเลย แม่เขาไม่เคยเห็น ไม่เคยทำสมาธิเลยแล้วเขาอยากเห็น แล้ว
เขาก็อธิษฐานตอนบวงสรวง ขอให้เห็นหลวงพ่อบ้าง แล้วเขาก็นั่งหลับตา
เห็นหลวงพ่อกัน มีไม้เท้าแล้วตัวดำเมี่ยมเลย เขาบอกจำจนเขียวแล้ว
หลวงพ่อก็มายืนก้มหน้าตำพอดิกับศาลอื่น ๆ อยู่เห็นเขาบอก อู๊ย ! แล้ว
เขาตกใจ แล้วเขาบอกแล้ว

ตอบ : (หัวเราะ) เจอพระแล้วกลัว เขามีแต่เจอผีแล้วกลัว

ถาม : ถ้าเป็นเจ้าที่นี้ ต้องมีองค์เดียวหรือเปล่านั้น หรือว่าไม่จำเป็น?

ตอบ : พระภูมิเจ้าที่หมายถึง ถ้าเขตของเรามีองค์เดียวแต่ถ้าหาก
ว่าทั้งโลกนี้ นับไม่ถ้วน

ว่า คนที่ปฏิบัติต้องอาศัยความอดทนเป็นหลักเลย **นิพพานังปรมังวะ**
ทันติพุทธา พระพุทธเจ้าทุกองค์ย่อมกล่าวถึงนิพพานเหมือนกัน **นะหิ**
ปัพพชิตोประรูปะชาติ การฆ่าผู้อื่นไม่ชื่อว่าบรรพชิต แต่ชนิดเดียวกันก็ไม่
ได้นะ **สมะโณโหติประังวิหญฺยันโต** ท่านบอกว่าคนเราจะชื่อว่าสมณะ
เพราะว่าลักษณะที่เรียกว่านุ่งห่มเครื่องแบบเข้าไปเฉยๆ ก็หาไม่ได้ คือมัน
จะอยู่ในลักษณะที่เรียกว่า ต้องปฏิบัติใจให้เป็นมันถึงจะเป็นไม่ใช่เป็น
เพราะว่าสภาพเครื่องแบบมันบังคับ แล้วท่านก็บอกว่า **อนุปะวาโท** ต้อง
ไม่ว่าร้ายใคร **อนุปะชาโต** ต้องไม่ทำร้ายใคร **ปาฏิโมกขะจะสังวโร** ให้
สำรวมในศีลของเราเองไว้ เรามี ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ยังไงต้อง
ระมัดระวังทุกสิกขาบทให้ดี **มัตตัญญูตาจะภัตตัสสมิง** ต้องรับประทาน
อาหารแต่พอสมควร ไม่หลงในรสอาหารมากจนเกินไป กินอึดเกินไป ไม่
พอเหมาะพอดีหรือว่าทรมานตัวเองจนเกินไปจนทำให้ร่างกายมันอ่อนเพลีย
ปฏิบัติได้ลำบาก มันต้องพอดีสำหรับตัวเอง **ป็นัตถุจะสะยะนาสะหนึ่ง**
นั่งนอนหรืออาศัยอยู่ในที่สงบ ก็คือเพื่อว่าจิตใจจะได้ไม่ฟุ้งซ่านไปกับ
สภาพรบกวนที่เข้ามาทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ อะทิจิตเตจะอาโยโค
สร้างกำลังใจของเราให้มันคงอยู่ในความดีให้ได้ตลอด แล้วท่านก็สรุปว่า
สัพพะปาปีสสะ อะกะระหนึ่ง ต้องละเว้นจากความชั่วทั้งทั้งปวง **กุสะลัส**
สุปะสัมปะทา ทำความดีให้ถึงพร้อม **สะจิตตะปะริโยทะปะหนึ่ง** ทำกำลัง
ใจของเราให้เบิกบานแจ่มใสอยู่เสมอ **เอตังพุทธานะสาสะหนึ่ง** ท่านบอก
ว่าพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์สอนอย่างนี้เหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นถ้า
หากว่าหลักคำสอน เราเอาแค่นี้คำว่า **"ละเว้นความชั่วทั้งปวง ทำความ**
ดีให้ถึงพร้อม ทำจิตใจให้ร่าเริงเบิกบานอยู่เสมอ" แค่นั้นละ ถ้าจะไป

สรุปปั๊บคนบางที่ไม่ได้เริ่มต้นเลย บอก **"ไม่ประมาท คำเดียวเป็น**
แก่นแท้" ไม่ผิดหรอก แต่ว่ามีหวังหงายท้องเลย (หัวเราะ)
ถาม : แล้ว ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว นี่ไม่เกี่ยวใช่ไหมครับ ?
ตอบ : มันก็ใช้อยู่ แต่ว่าคำสอนที่จัดเป็นหมวดหมู่ขึ้นมาจริง ๆ ของ
ท่านก็คือว่า สอนให้เราละชั่ว สอนให้เราทำดี สอนให้เราทำกำลังใจของเรา
ให้มันคงเจริญก้าวหน้าในด้านดียิ่ง ๆ ขึ้นไป
ถาม : แล้วหลักปฏิบัติของฆราวาสล่ะครับ ที่ครองเรือนอยู่นี้ ?
ตอบ : ฆราวาสท่านบอกว่า ให้มีสัจจะคือให้จริงใจต่อกัน มีทมะ
มีความอดกลั้นต่อกัน มีขันติต้องอดทนต่อความยากลำบากในการครอง
ชีวิตคู่ แล้วก็มีความจะต้องเสียสละต้องปันให้กันและกัน ถ้าหากว่ามีทั้ง ๔
ตัวนี้เราจะเป็นฆราวาสที่ครองเรือนอย่างมีความสุข
ถาม : ที่นี้อยากถามเกี่ยวกับมงคลครับ อย่างเช่น บางคนเขาบอก
ว่าต้องนอนหันศีรษะไปทางทิศตะวันออก หันไปทางทิศตะวันตกมันไม่ดี
มันมีผลจริงหรือเปล่าครับ ?
ตอบ : อันนั้นถ้าหากว่าจิตใจของเรากังวลมันจะมีผลคือ ใจเรา
เศร้าหมองเองมันกลายเป็นตัว มโนมยา สำเร็จด้วยใจ เหมือนอย่าง
กับแข่งตัวเองอยู่ตลอด สิ่งเหล่านี้เขาเถียงกันมานานเนเหลือเกินแล้ว
ที่ท่านบอกว่า **พหูเทวมนุสสาจะมังคลานิ** อะจินตะยุง อากังขะมานา
โสตะถานัง พหูหิมัง **คละมุตะมัง** เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายต่างก็
สงสัยในเรื่องของมงคลว่าสิ่งใดกันแน่เป็นมงคลที่แท้จริง ถึงกับถกเถียง
กันมาเป็นช้านานก็เลยไปถามพระพุทธเจ้าดีกว่า พระพุทธเจ้าท่านสรุป
มาให้ นะ มงคลมีอยู่แค่ ๓๘ อย่างที่ท่านบอกขึ้น อะเสวนาจะพาลาหนึ่ง

บัณฑิตาัญจะเสวนา ก็คือ ไม่ให้คบคนพาล ๑ ให้คบแต่บัณฑิต ๑ บุชาบุคคลที่ควรบูชา ๑ เห็นมัย ท่านจัดเป็นหมวดๆ แล้วก็อยู่ในถิ่นที่เหมาะสมไม่ใช่ไปอยู่แต่ในจงใจโรมันปฏิบัติดีก็คงจะยาก พวกนี้มันคอยเบียดเบียนอยู่เสมอใช่ไหม ? มีบุญมาแต่ปางก่อน อันนี้ต้องรู้จักสร้างบุญข้ามชาติข้ามภพเลยบุญถึงจะหนุนส่งให้ รู้จักตั้งตนไว้ในทางที่ชอบ คือตั้งตนไว้ในทางที่ถูกที่ควร แล้วก็เป็นผู้ฟังมากรู้มากคือ ศึกษามาดีเป็นผู้ที่มีต้องใช้คำว่า เป็นผู้ปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ได้ดี ท่านใช้คำว่า **ลิปปันจะ** ผู้มีศิลปะในการดำรงชีวิต **วินะโย** คือเป็นผู้มีวินัย **จะสุสิกขิตโต** เป็นผู้ที่มีความเที่ยงตรง อ่อนน้อมอยู่เสมออย่างนี้ ไล่ไปจนกระทั่งถึงท้ายๆ เป็นการปฏิบัติของพระอรียเจ้า ไล่ไปตั้งแต่ **ตะโป** คือการบำเพ็ญตะบะ **พรหมะจริยัญจะ** การรักษาพรหมจรรย์ **อรียสัจจาณะทัสสะนัง** ทำพระอรียสัจให้เห็นแจ้งอย่างนี้ อันนี้ถ้าเห็นแจ้งก็กลายเป็นพระอรหันต์ไปแล้ว รวมแล้ว ๓๘ อย่างอันนี้ถือเป็นมงคลที่แท้จริง มงคลที่เขาถืออย่างอื่นนั้นไม่ใช่มงคลที่แท้

ถาม : อย่างนี้เวลาทำงาน โต๊ะจะหันไปทางทิศตะวันตก จะหันไปทางทิศตะวันออก จะหันไปทางทิศใต้ก็ไม่ดีมีผล?

ตอบ : คือถ้ากำลังใจของเรามันคง สิ่งเหล่านี้มีผลกระทบต่อเรา น้อยเต็มที ยกเว้นว่าคนโน้นทักเราก็กำลังใจตก คนนี้ทักกำลังใจของเราก็ก่ฟ่อ ถ้าอย่างนั้นก็ดีมีผลเพราะใจเรามันไม่ดีซะแล้ว แต่ถ้าใจมันดีทุกอย่างมันดีหมด

ถาม : แล้วอย่างเคยอ่านประวัติของหลวงพ่อกุญชร ท่านสอนไว้ว่า ถ้าหันพระพุทธรูปหันไปทางทิศตะวันตก บูชาไปปีแรกมันจะดี ปี ๒ มัน

จะแย่ง ทำไมมันมีผลอย่างนั้น ?

ตอบ : อันนั้นมันเป็นผลในลักษณะที่ว่า ผลร้ายอย่างอื่นมันไม่มียกเว้นแต่อย่างเดียวมันเก็บเงินไม่อยู่ มันจะมีในลักษณะที่เรียกว่าหามาเท่าไรหรมันก็มีเหตุให้ใช้ไป เพราะฉะนั้นสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มันเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งหลวงพ่อกันเป็นผู้ละเอียดท่านช่างสังเกต ในเมื่อสังเกตได้เสร็จเรียบร้อยท่านก็ไม่ทำอย่างนั้นซะมันก็หมดเรื่องไป แต่ว่าจริงๆ แล้วมันไม่ใช่มงคลแท้ที่พระพุทธเจ้าท่านว่า เพราะถ้าหากว่ามันแต่ถืออยู่เกิดทีคนอื่นมันไม่มีจริงๆ อย่างนี้มันไม่เหมาะไปหมด หันไปทางโน้นก็ล้วนหันไปทางนี้ก็ข้างฝา มันก็จำเป็นต้องหันไปด้านนั้น

ถาม : รวมถึงการตั้งศาลด้วยรีเปล่าครับ ?

ตอบ : ก็ใช่ คราวนี้ว่าสิ่งเหล่านี้มันอยู่ในลักษณะที่หลวงพ่อกันใช้คำว่า "สะดวก" ก็คือว่า ตามความเหมาะสมในตอนนั้น ถ้าหากมันไม่ลำบากเกินไปทำให้มันถูกมันต้องได้มันก็ดี แต่ถ้าหากว่ามันลำบากมากก็ถือการสะดวกไปเลย

ถาม : แล้วอย่างที่สารทจีนคนเขาไหว้เจ้ากัน เขาไหว้เปิด ไหว้ไก่ ไหว้เจ้าที่ อย่างคุณแม่ผมนี้ก็ชอบไปซื้อเปิดเขยวราชเป็นๆ ซี้ให้เขาทำเลยหลังๆ ก็เลยขอคุณแม่ แต่คุณแม่ก็บอกว่าเจ้าที่เขาชอบของสด

ตอบ : อันนั้นคุณแม่ชอบ เจ้าไม่ได้บอก สิ่งที่เขาทำยังไงมันก็เป็นเทวดานุสสติ คือการระลึกถึงความดีของเทวดาท่าน มันก็มีผลของมันอยู่ แต่ว่าขณะเดียวกันโทษของปาณาติบาตมันก็มี มันต้องดูสิ่งที่เขาทำมันคุ้มมั๊ย ? ถ้าหากว่าไม่คุ้ม มันก็กลายเป็นการลงทุนที่ขาดทุนอยู่ตลอด สิ่งที่เขาว่ามา จริงๆ แล้วเจ้าหรือว่าเทวดาเขาไม่ได้เรียกไม่

ได้ร้อง อย่างนั้นมันเป็นการเข้าใจของตัวเองว่ามันต้องทำอย่างนั้นถึงจะดี ก็อยากจะให้ในสิ่งที่ดีที่สุด แต่บังเอิญว่าของท่านเองมันไม่ได้ยึดเกาะในคำสอนของพระพุทธเจ้าในจุดที่ต้องมีศีลมีธรรมมีอะไร ไปเกาะคำสอนตามศาสนาของขงจื้อซึ่งเป็นของจีนอยู่ เขาไม่ได้เห็นตรงจุดนี้ก็เลยกลายเป็นทำในสิ่งที่ผิดไป ก็บอกแม่บอกว่าอย่าลงทุน ชาติคุณอยู่เรื่อยนะ เตี่ยว่ามันจะแย

ถาม : ถ้าสมมุติว่าผมไปคิดว่าถ้าเป็นรุ่นผม ผมจะซื้อไก่ KFC บ้าง ไก่ย่างที่เด็ดๆ ชอบนี้ไหวได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ได้ เทวดาท่านไม่ค่อยได้เลือกหรือ ยกเว้นว่าองค์ไหนท่านจะมีสัญลักษณ์ที่คล้ายๆ กันว่าท่านขอในสิ่งนั้น ให้คนรู้ว่าเป็นท่านอย่างนั้นต้องทำให้ท่านเฉพาะ แต่ว่าสิ่งที่ท่านขอส่วนใหญ่ก็ไม่เห็นจะพิลึกพิลั่นพิสดารอะไร อย่างเช่นว่า มีบ้านหนึ่งเจ้าของเจ้าที่เขาเป็นเสาดกน้ำมัน เขาขอไข่ต้มฟองหนึ่งซึ่งมันก็หาไม่ยากใช่มั๊ย ? แต่ถ้าหากว่าเป็นอาตมา รุ่นอาตมาเนี่ยเล็กไหวเลย ถวายสังฆทานให้ท่านแทน รู้สึกท่านชอบใจมากกว่า

ถาม : เพราะว่าก็บอกล่วงหน้าว่าไข่ต้ม เด็กๆ ก็ไม่มีใครกิน ทำเสร็จก็ต้องไปทิ้งไปแจกเขา ทำไม่ไม่ทำพวก ไก่ย่าง ไก่ KFC ละ เด็กๆ จะได้กินได้ ?

ตอบ : (หัวเราะ) มันจะกลายเป็น เรานอกคอกไป

ถาม : ใช่ครับ ก็เลยถามจริงๆ ว่ามีผลหรือไม่มีผล คราวหน้าเป็นใหญ่ขึ้นมาจะทำเอง ?

ตอบ : คือว่า เรื่องของการบูชาท่าน ถ้าท่านไม่ได้มาเรียกร้องด้วย

ตัวเอง เราเอาอะไรบูชาท่านก็รับทั้งนั้น เพราะว่ามันเป็นการแสดงออกซึ่งความเคารพของเรา

ถาม : แล้วที่เขาไปไหว้ต้นไม้ขอหวยบ้าง ไปขัดอะไรบ้าง ?

ตอบ : อันนั้นมันต้องมีบุญเก่าเสริมด้วย ถ้าไม่มีบุญเก่าจริงๆ ขัดให้ตายมันก็ได้อะไรมาก็ไม่รู้ แต่สังเกตมั๊ยว่า ต่อให้มันขัดออกมาเหมือนกัน คนตีความมันก็คนนี้ถูกมั่งคนนั้นไม่ถูก มันต้องตัวท่านบารมีเก่าที่ทำมาเป็นของเสริม ไม่งั้นก็ไม่ได้

ถาม : แล้วอย่างที่เขาวาไหว้เทพเจ้าองค์นั้นจะรวยจริง อย่างนี้มีผลอย่างนั้นจริงมั๊ยครับ ?

ตอบ : มันต้องอยู่ในลักษณะอย่างของพระสีวลี พระสีวลีท่านเป็นผู้ที่เลิศในลาภ เป็นพระที่เป็นเอตทัคคะ คือยอดเยี่ยมมในลาภ คราวนี้ท่านเข้านิพพานไปแล้วกุศลตรงนี้ไม่ได้ใช้แล้วที่นั่น ใครบูชาท่านตัวกุศลตัวนี้ก็หนุนเสริมให้ด้วย แต่ว่าสำหรับผู้อื่น อย่างเช่นว่า องค์นั้นมีลาภดี องค์นี้มีลาภเยอะมันก็จะอยู่ในลักษณะที่ว่า ท่านเพิ่งจะเริ่มต้นการสร้างบารมีจากทานบารมี ในเมื่อสร้างทานบารมีมาเวลาเราไปขอให้ท่านช่วยต้องดูด้วยว่าเราขาดเยอะมั๊ย ? ถ้าเราขาด ๘๐ % ท่านก็ช่วยเราไม่ไหว แต่ถ้าเราขาด ๑๐ % ท่านช่วยได้ ก็หมายความว่าเราเองต้องทำมาด้วยในจำนวนที่มากพอ สมมุติว่ามันเต็มแค่นี้ใช้มั๊ยของเรามีอยู่แค่นี้ท่านเติมให้มันเต็มได้ ให้มั๊ยใช้ก่อน แต่ต้องมีข้อแม้ว่าอาจจะต้องแก้บนแก้บนนี่คือลักษณะการว่า เราจะต้องทำบุญอะไรเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน พอถึงเวลาเราทำไปมันเต็มส่วนนั้นของเราเต็มพอดี เพราะฉะนั้นท่านก็ช่วยให้เราก่อนได้ แต่ถ้าเราขาดเยอะนี่ขอให้ช่วยทั่วประเทศก็ไม่มีการ

เขาช่วยได้หรือ

ถาม : แล้วถ้าเขาไหว้กันแล้วเราไม่ไหวล่ะครับเราเฉยๆ นี่ ?

ตอบ : ก็อย่าไปลบหลู่ แล้วก็ขณะเดียวกันว่าอย่าไปแสดงออกในลักษณะคัดค้าน เพราะว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ที่เขาแสดงผลจริงก็มีอยู่ ถ้าหากว่าเราไม่ได้รู้จริงแล้วเราไปคัดค้านแล้วมันลำบากตัวเราเอง

ถาม : แล้วเราควรจะให้หรือกราบยังงัยครับที่จะให้เหมาะสม ?

ตอบ : แล้วแต่.. จริงๆ ก็คือเขาทำยังไงเราก็ทำไปเลย คนอื่นเขาทำยังไงเราทำตามนั้นไม่ขัดคอกันไปกันได้สบาย มันอยู่ที่เราแสดงความเคารพ เพราะเทวดาทางแถวก็ติกว่ามนุษย์หัวแถวอยู่แล้ว

ถาม : เวลาผมนั่งสมาธิถ้าเพ่งองค์พระมากไปนานๆ บางทีก็หลับไปเลย ถ้าผมจะฝันไม่ให้หลับนั้นไปซักชั่วโมงกว่านี้ นั่งไปเรื่อยๆ มันรู้สึกว่ายืนศิระชะครับ ?

ตอบ : บางทีของเรามันใช้สายตามากเกินไปใช้ความตั้งใจมากเกินไป ลักษณะเพ่งก็คือจิตใจจดจ่อไว้ไม่ใช่ลูกกะตา เรามองรูปพระนิกภาพนั้นไว้ หลับตาลงนึกถึงภาพมันจะนึกได้ชั่วคราวแล้วเสร็จแล้วพอหายไปเราก็ลืมตาดูแล้วก็มองสบายๆ นี่แล้วหลับตาลงแล้วก็นึกถึงไว้ พอหายไปก็ลืมตาใหม่ทำลักษณะอย่างนี้ ไม่ใช่ไปจ้องให้ติดตาไม่ใช่ เขาให้จำติดใจ พอถึงเวลานี้หลับตาหรือลืมตาเรานึกได้ชัดเจนเสมอกัน อันนั้นก็เริ่มเป็นตัวอุปจารสมาธิ

ถาม : แล้วจำเป็นต้องไว้ในห้องไหมครับ ?

ตอบ : แล้วแต่เรา ถ้าหากว่าฝึกใหม่ๆ ก็เอาไว้ข้างนอกนั้นแหละ พอเรามีความชำนาญเสร็จจะไว้ส่วนไหนของร่างกายก็ได้

ถาม : มีผลเหมือนกัน ?

ตอบ : มีผลเหมือนกัน จะไว้ข้างใน ไว้ข้างนอก จะไว้อย่างไรก็ได้

ถาม : เห็นทางธรรมกายเขาบอก เอาเข้าไปลึกเลย เอาจิตซ้อนแล้วซ้อนอีก

ตอบ : (หัวเราะ) ลักษณะนั้นมันเป็นการที่เรียกว่าให้จิตมันตั้งลึกเข้าไปสู่สมาธิขั้นสูงขึ้นไปเรื่อยๆ พอเต็มที่ครบจนกระทั่งถึงธรรมกายก็คือ ฌาน ๔

ถาม : ฌาน ๔ เลยหรือ ?

ตอบ : พอเริ่มเป็นดวงปฐมมรรค ก็เริ่มเป็นอุปจารสมาธิ

ถาม : แล้วสมมุติผมเคยนึกเพ่ง พอนึกไม่ออกมากๆ ไปเพ่งนี้เครียด บางทีห้องแข็งรู้สึกปวดท้อง

ตอบ : เราก็กเลิกละ คลายอริยาบถออกมาทำอย่างอื่นไปก่อน พอรู้สึกว่ามันดีแล้วก็ค่อยไป

ถาม : แล้วถ้านั่งทำจิตว่างๆ เฉยๆ ไม่คิดอะไรเลยแล้วมีความรู้สึกว่ายากจะทำให้รู้สึกมีสติตลอดเวลาอย่างนี้ใช้ได้หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ก็ใช้ได้อยู่ เพราะจริงๆ แล้วต้องการให้มีสติอยู่เฉพาะหน้าแบบว่า ทำใจให้เฉยๆ นั่นบางทีมันเฉยแล้วไม่ได้ประโยชน์อะไร เราใช้สติรู้อุปในลักษณะคอยระวังไม่ให้หิวรณมันกินใจเราจะมีประโยชน์มาก คอยดูเอาไว้ว่าใจเราความซุ่มมันเกิดขึ้นมั๊ย? ตัวฉันทะ คือความพอใจ เราใช้คำว่า กามฉันทะ พอใจระหว่างเพศมั๊ย? แล้วก็ปฏิฆะตัวกระทบกระทั่งอารมณ์ใจของคนอื่นมีมั๊ย? อุทธัจจะ ความฟุ้งซ่านมีมั๊ย? อย่างนี้ ตัววิจิกิจฉา ความลังเลสงสัยในการปฏิบัติของเรามีมั๊ย? จริงๆ

ก็คือว่าหัวใจเรารู้อยู่กับลมหายใจเข้า-ออกตลอดเวลา ถ้าใจมันอยู่กับลมหายใจเข้าออกนี้ตัวอื่นก็ยาก

ถาม : ก็เคยเหมือนกันครับ เวลาดูลมหายใจ พอดูไปๆเหมือนกับลมหายใจนี้มากขึ้นทั้งๆที่เราหายใจออกปกติ แต่มันเหมือนกับว่าเราอัดลมเข้าไปเยอะนะครับ ?

ตอบ : ตามรู้ไว้เฉยๆ มันจะเป็นยังไงเรื่องของมัน คิดว่าตอนที่เราทำความดีอยู่ถึงมันตายตอนนั้นก็ไปดีอยู่แล้ว อาการลักษณะนั้นมันเป็นการทดสอบเรานิดเดียวเท่านั้นเอง ส่วนใหญ่แล้วเราจะไปใส่ใจมันแล้วกำลังใจเรามันก็คลายตัวลงมาหรือไม่ก็ตกใจเลิกไปเลย กลายเป็นว่ากำลังจะดีแล้วก็ห่างออกไป

ถาม : แล้วอานิสงส์ของคำภาวนา เช่นว่า พุทโธ นะมะพะธะ สัมมา อะระหัง มีอานิสงส์ต่างกันหรือเปล่า ?

ตอบ : มันมีผลต่างกัน อย่างเช่น คำภาวนาเฉพาะอย่าง นะมะพะธะ สำหรับผู้ฝึกมโนมยิทธิจะใช้กำลังของพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ ท่านช่วย ซึ่งอันนี้มันเป็นสิ่งที่ท่านให้พรเอาไว้ ถ้าหากว่าใครภาวนามันก็เหมือนเป็นสัญญาบอกฝ่าย ว่าเป็นพวกเดียวกันแล้วก็ต้องการความช่วยเหลือท่านก็จะสงเคราะห์ให้ ก็จะมีผลคล่องตัวมากกว่า แต่ว่าขณะเดียวกันถ้าหากถามว่าเรื่องอานิสงส์ทางด้านอื่นๆ นี้ ถ้าหากไม่ใช่เป็นการระบุเฉพาะแล้ว ถึงเวลาถ้าหากภาวนาไปอารมณ์ใจตรงตัวเป็นฉานมันก็เท่ากัน แต่ถ้าเป็นการระบุเฉพาะมันก็จะต่างกัน

ถาม : ถ้า นะมะพะธะ นี้ขออานิสงส์พระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ ทำไมไม่ท่อง "นะโมพุทธานะ" ไปเลย ?

ตอบ : จริงๆ แล้ว นะโมพุทธานะ นั้นถ้าเวลาภาวนาเขาจะปิดหน้าอยู่แล้ว อันนั้น นะมะพะธะ ตัวนี้มันจะเป็น พะ ธะ เขาจะใช้ พ.พาน ธ.ธง นะมะ ก็คือ นะโม พะธะ ก็คือ พุทโธ (หัวเราะ) มันไม่ใช่ นะมะพะธะที่เป็นตัวธาตุ ๔ นั้นมัน ท.ทหาร ถ้าหากว่าเป็นตัวขอมมันจะเขียนคนละตัวกัน

ถาม : เรื่องของไหว้เจ้า ถ้าเราเอาของถวายพระพุทธแล้วไปถวายพระสงฆ์ได้หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ได้ แต่ไหว้เจ้าแล้วก็ถวายได้ รับประทานอาหารแล้วเลย เพลิดเพลินจะอด ถวายได้ ส่วนใหญ่เขาถือว่าฝึกินแล้วไม่ควรถวายพระมันไม่เกี่ยวกัน ขอให้เป็นการทำนุพระรัฐบาลท่านเป็นพระอรหันต์แท้ๆ ท่านฉันขนมบูดหน้าตาเฉย พระพุทธเจ้าเอง นางบุญทาสีเอาโรตีสีหนึบชายพม่าถึงเวลาเดินผ่าน ท่านอยากจะทำทานก็ควักชายพม่าออกมาถวาย พระพุทธเจ้ารับแล้วก็ฉันตรงนั้นละ พระที่แท้จริงท่านต้องการอาหารเพื่อยังชีพเท่านั้น ท่านไม่เลือกหรือกว่าเป็นอาหารเก่าอาหารใหม่ หรือว่ามันจะเป็นของเหลือเดนแล้ว หรือว่าอะไรขอให้ฝึกินพอ อย่าลืมนะท่านมันมีทั้งทานสถานที่ต่ำกว่าที่เรากินเราใช้ สหายท่านที่เสมอเรากินเราใช้ สามีทานสิ่งที่ดีกว่าที่เรากินเราใช้อันไหนที่ให้ไปเขาเรียกว่าท่านเหมือนกัน

ถาม : แล้วอานิสงส์เหมือนกันมั๊ยครับ ?

ตอบ : อานิสงส์ถ้าหากว่าทำในสิ่งที่ดีกว่า ถึงเวลารับมันก็รับในสิ่งที่ดีกว่า แต่อย่าลืมนะขอให้เราได้ทำอานิสงส์มันจะมี อย่างอานันทเศรษฐีท่านเป็นมหาเศรษฐีนะ อย่าลืมนะมหาเศรษฐีมีทรัพย์ประมาณ ๘๐

โกฏิ สมัยนี้มันน่าจะประมาณ ๘ พันล้านพอมัยละ ? แต่ว่าท่านใช้ของใหม่ไม่ได้ เสื้อผ้านี้ก็ให้คนอื่นเขาใช้ซะหน่อยหนึ่งแล้วตัวเองถึงใช้ได้ กินข้าวก็กินข้าวเต็มเม็ดไม่ได้ต้องกินข้าวหักอย่างนี้ เพราะว่าท่านทำบุญในลักษณะทาสทาส คือเอาของเหลือจากตัวเองกินตัวเองใช้แล้วไปให้ท่าน แต่ว่าผลของท่านมันมีอยู่แล้วๆ ก็ได้ทำทานใหญ่มาเป็นมหาเศรษฐี ในเมื่อเป็นมหาเศรษฐีเสร็จแล้วเอาเงินสดมันต่ำกว่าคนอื่นอยู่นิดหนึ่งตรงที่ว่าต้องให้คนอื่นเขาเหลือตัวเองถึงจะได้ (หัวเราะ)

ถาม : แล้วสมมุติว่าวันนี้ผมแกลงไปหม้อใหญ่ๆ แล้ววันนี้เรากินแล้วพอตีแกงตอนเย็นแล้วตอนเช้าเห็นพระสงฆ์มา เราดักแกงนี้ใส่บาตรได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ได้ เพราะจริงๆ ที่มันเหลือเดนเราจริงๆ แล้วคือเรากินในหม้อนั้นเลย แต่ของเราเองส่วนใหญ่แล้วไม่มีใครกินในหม้อขนาดนั้น เราก็ดักแบ่งออกมาทั้งนั้น อันนั้นก็ถือว่าจริงๆ แล้วมันยังเป็นของใหม่อยู่เหมือนเดิม

ถาม : ถ้าอย่างนั้นจะถือเป็นสามีทานหรือเป็นอะไร ?

ตอบ : เรียกว่าเป็นสหยาทาน ให้ในสิ่งที่เหมือนกับเรากินเราใช้

ถาม : แล้วอย่างตอนเช้าผมไปใส่บาตร มันจะมีร้านใส่บาตรอยู่หลายร้าน ร้านหนึ่งชุด ๒๐ ร้านหนึ่งชุด ๓๐ บาทอะไรต่างๆ นี่มีอันสงฆ์เหมือนกันมั๊ยครับ ?

ตอบ : อันนี้มันก็ไม่ได้ต่างกันตรงไหนหรอก ให้เลือกเอาสิ่งที่เราชอบ เลือกในสิ่งที่เราชอบ อย่างเช่น อาหารชุดนี้เราชอบมั๊ย ? ดอกไม้ชนิดนี้เราชอบอย่างนี้ ถ้าเราชอบอันไหนอันนั้นก็คือดีสำหรับเรา

ในเมื่อดีสำหรับเราๆ ตั้งใจถวายไปก็เป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่เราได้อยู่

ถาม : แล้วเกิดบางร้านเขาไม่ถูกกับพระแล้วเขาบอกว่า ร้านนี้ของไม่อร่อย

ตอบ : อันนั้นมันเรื่องของพระแล้ว ไม่ใช่เรื่องของเรา (หัวเราะ) เพราะว่าพระเขายังคับอยู่แล้วว่าห้ามติตรส

ถาม : อย่างนี้ถ้าเราใส่ก็มีผลเหมือนกันใช่มั๊ยครับ ?

ตอบ : ก็มีผลเหมือนกัน โดยเฉพาะไปซื้ออาหารเขาสบาย สมัยก่อนทำเองบางทีทำไปเหนียวแล้ว อารมณ์เสียแล้ว ที่ซื้อเขามันรักษาอารมณ์ได้ พอรักษาอารมณ์ได้ทำไปมันได้เปรียบคนอื่นเขา อารมณ์ใจมันดีทำบุญทำทานอะไรไปดีนะ ถ้าหากว่าวัดอุทยานบริสุทธิ์ เจตนาบริสุทธิ์ ผู้ให้บริสุทธิ์ ผู้รับบริสุทธิ์นี้ อันนี้สงฆ์เต็ม ๑๐๐ % ยิ่งกำลังใจของเราดีเท่าไร หัวใจของเราดีเท่าไร สมัยนี้บางคนเขาบอกมันเหมือนกับได้บุญไม่เต็มทีไปซื้อของที่เขาทำอย่างนี้ ความจริงทำอย่างนี้นะดีไม่เหนียวด้วย ในเมื่อไม่เหนียวกำลังใจมันไม่เศร้าหมองใช่มั๊ย ? สบายกว่าเยอะเลย

ถาม : แล้วอย่างนี้ อย่างผลไม้อย่างมังคุดนี้มีผลยังงัยมั๊ยครับ ?

ตอบ : ไม่มี นี่ยังคิดๆ อยู่นะว่าสักวันหนึ่งจะเอามังคุด เอาละมุด เอามะไฟ เอาอะไรไปถวายพระชั๊กที่ ส่วนใหญ่มันของอร่อยด้วยนะ พระไม่ได้ฉันเลยเพราะมันกลั้ว (หัวเราะ) เอาไปถวายที่พระท่านคงชอบใจน่าดู

ถาม : การใส่บาตรพระกับเณรนี้ได้อันสงฆ์เท่ากันหรือเปล่าครับ?

ตอบ : ใส่พระจะอันสงฆ์สูงกว่าเพราะว่าเณรศีลน้อยกว่าพระ

เยอะ เณรศีล๑๐ เท่านั้น พระศีล๒๒๗ แต่ต้องดูให้ดีนะ ถ้าหากว่าเป็นพระที่สักแต่ว่าเป็นพระคือบวชมาแล้วศีลไม่มีหรือศีลไม่ครบนี้ผู้เณรไม่ได้ เณรศีลบริสุทธ์จะมีอานิสงส์มากกว่า ก็เลยต้องบอกว่า เจตนาบริสุทธ์ วัตถุประสงค์ บริสุทธ์ ผู้ให้บริสุทธ์ มันก็อยู่ที่ผู้รับแล้ว ถ้าพระต้องสังฆาทิเสสหรือปาราชิกไปเรียบร้อยแล้วผู้เณรไม่ได้

ถาม : อย่างนี้แล้วเราก็ไม่รู้ผลที่เราทำไป อาจจะไม่ไ้ผลเลยก็ได้?

ตอบ : จริงๆ แล้วหลวงพ่อกำลังสอนให้ตั้งใจให้ถวายเป็นสังฆทาน ไม่ว่าจะเป็พระเป็นเณรก็ตาม มีส่วนทั้งนั้น

ถาม : เป็นสังฆทานนี้ดี ?

ตอบ : แต่ถ้าเป็นสังฆทานนี้ผู้รับถึงไม่บริสุทธ์ก็ไม่เป็นไร เพราะอันนั้นเป็นแค่ตัวแทนเท่านั้น สังฆะ คือหมู่สงฆ์เขาเป็นตัวแทนของหมู่สงฆ์เท่านั้น อานิสงส์ของเราเต็มให้ตั้งใจเป็นสังฆทาน

ถาม : แล้วต้องกี่องค์ครับ ?

ตอบ : องค์เดียวก็ได้ ทำไมสังฆทานองค์เดียวก็ได้ทั้งๆ ที่คนอื่นเขาว่า ๔ คือว่าเราอย่าไปเจาะจงว่าพระองค์นั้นมา หลวงตาองค์นั้นมา เณรองค์นั้นมา แล้วเราจะใส่ให้ตั้งใจว่าองค์ไหนมาเราใส่ทั้งนั้น ถ้าอย่างนั้นใส่องค์เดียวก็เป็นสังฆทาน

ถาม : ถ้าอย่างนั้น ไปนิมนต์หลวงพ่อกฤษ์สิงขาร ลิงเล็กมา ?

ตอบ : (หัวเราะ) เจ้าพระยามหากษัตริย์ท่านยังไม่ทำเลย อย่างเราขึ้นไปทำมันจะเวอร์เกินไป

ถาม : ที่เขาแยกวิญญูณ ที่เขาเสกที่ว่าเสกหุ่นยนต์เสก.... (ไม่ชัด).....ที่เขาบอกเนรมิตขึ้นมาได้เปรียบเสมือนโคลนนิ่งปัจจุบัน

หรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่ใช่ คนละอย่างกัน ถ้าเทียบกับทางวิทยาศาสตร์ก็คือ การเปลี่ยนโมเลกุลจัดเรียงโมเลกุลใหม่ ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าได้ศึกษาฟิสิกส์พื้นฐานมาหรือเปล่า ลักษณะของการเรียงโมเลกุลของแต่ละอย่างที่ไม่เหมือนกันทำให้วัตถุธาตุมันต่างกัน อันนั้นของเขาหยิบขึ้นมาปั๊บแค่ต้องการให้มันเป็นก็จัดเรียงโมเลกุลใหม่กลายเป็นอีกอย่างหนึ่งไปเลย

ถาม : แต่ว่าจำนวนโมเลกุลหรือจำนวนอะตอม ?

ตอบ : มันต่างกันก็ตรงนี้แหละ มันเป็นสูตรสำเร็จเลยก็คือใจสั่งให้เปลี่ยนมันเปลี่ยนได้เลย แต่ว่าของทางวิทยาศาสตร์นี้ ถ้าหากว่าจำนวนมันต่างกันอะไรมันต่างกันมันไปไม่ได้ ถึงได้บอกถ้ามันจะเปรียบมันเปรียบเหมือนกับการเปลี่ยนโครงสร้างโมเลกุลซะใหม่

ถาม : แล้วการโคลนนิ่งคนขึ้นมาเนี่ย ?

ตอบ : มันได้แต่เปลือก สภาพจิตที่มาปฏิสนธิมันต่างกัน หน้าตาเหมือนกันความประพฤติก็ต่างกัน

ถาม : แล้วจิตที่มาปฏิสนธิเนี่ยเป็นยังไงครับ เป็นตัว.. ?

ตอบ : ก็คือที่รอเกิดอยู่นั่นละ ?

ถาม : รอเกิดเหมือนกับเด็กในท้องหรือ ?

ตอบ : ใช่ มันมาถึงมันก็มีที่เกิด เพียงแต่กำเนิดมามีหน้าตาเหมือนกัน แต่รับประกันซ่อมฟรีไอ้ที่จะประพฤติเหมือนกันนี่ร้อยละสิบก็หายาก

ถาม : แต่ที่กำเนิดแบบนี้จะเป็นดวงวิญญูณที่ดีหรือเปล่าครับ?

ตอบ : ก็ต้องดูด้วยว่าอยู่ในสิ่งแวดล้อมแบบไหน ถ้าเป็นสิ่ง

แวดล้อมที่ดีดวงวิญญาณดวงจิตที่ประกอบไปด้วยบุญด้วยกุศลก็มาเกิด ถ้าเป็นดวงวิญญาณที่สถานที่ไม่ดี ก็อันที่เขาทำ ความชั่วไว้เยอะ ถึงเวลาที่ชดใช้หนี้กรรมอันนั้นเศษกรรมยังเหลืออยู่เขาก็มาเกิด ดูสิ่งแวดล้อมด้วย ไม่ใช่หมายความว่าเหมือนๆกันหมด โคลนหนึ่งเด็กขึ้นมา.. สมมุติว่าคู้หนึ่งอย่างนี้ คนหนึ่งขอไปเลี้ยงภาคเหนือ อีกคนขอไปเลี้ยงภาคใต้ มันคนละโลกกันแล้ว สิ่งแวดล้อมต่างๆ มันก็ต่างกันไปลิบโลก

ถาม : ในอนาคตนี้จะมีเด็กโคลนหนึ่งเยอะมั๊ย ?

ตอบ : ก็ไม่รู้เหมือนกัน เคยได้ยินมั๊ยที่เขาบอกสมัยพระศรีอารียเมตไตรย์คนเราจะสวยเหมือนๆกัน ถ้าลงจากเรือนไปจำสามิภรรยาไม่ได้จนกว่าจะกลับบ้านตัวเอง ลักษณะนี้มันโคลนหนึ่งหรือเปล่าก็ไม่รู้นะ เพราะมันเหมือนกันไปหมด (หัวเราะ) น่าสงสัยมั๊ย ? อีกตั้งเป็นล้านปีนี้เทคโนโลยีมันนำคิดเหมือนกันนะ

ถาม : คนสวยเหมือนกันหมด ?

ตอบ : สวยเหมือนกันหมด ลงจากบ้านนี้จำคู่สามิภรรยาตัวเองไม่ได้จนกว่าจะกลับขึ้นบ้านแล้ว

ถาม : เพราะอย่างนั้นทางวิทยาศาสตร์ถึงบอกว่าพระพุทธเจ้าเป็นมนุษย์ต่างดาวรีเปลา

ตอบ : (หัวเราะ) จริงๆ แล้วมีส่วนเหมือนกันนะ อัจฉริยะบุคคลไม่ใช่ ว่าเกิดขึ้นได้ง่ายๆ จนปานนี้ไอส์ไตน์คนที่ ๒ ยังไม่มาเลยนี้ มันไอชะตายเลย

ถาม : แล้วอย่างไอส์ไตน์นี้ท่านคิดระเบิดปรมาณูมานี้ท่านบาปมั๊ยครับ?

ตอบ : คิดไม่บาป ทำก็ไม่บาป เอาไปใช้ณะบาป ยกเว้นว่าท่านคิดขึ้นมาโดยเจตนาว่าจะให้ไปฆ่ากัน คุณมีส่วนแน่นอน แต่ว่านั่นคิดขึ้นมาในลักษณะที่ว่าสูตรสัมพันธภาพของเขา ลักษณะอย่างนี้มันต้องให้พลังงานอย่างนี้ พอปฏิบัติยาถูกไข้อย่างนี้ มันต้องมีพลังงานเท่านั้น อะไรมันเหมือนอย่างกับลับสมองตัวเองดีๆ นี่เองเพียงแต่มันไปได้ประโยชน์สำหรับคนส่วนหลังเท่านั้นเอง

ถาม : แล้วอย่างที่บอกว่าพระพุทธเจ้าเป็นสัตัพัญญู ท่านจะรู้เรื่องสูตรพวกนี้หรือเปล่า ?

ตอบ : รู้หมดทุกอย่าง เพียงแต่ท่านไม่ได้สอน ที่มันมีพระสูตรอยู่ พระสูตรหนึ่งที่กล่าวว่า พระพุทธเจ้าเสด็จออกจากป่าประดู่ลายมา กำไบประดู่ลายมา ๑ กำมือ แล้วตรัสบอกภิกษุทั้งหลายว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ไบประดู่ในป่ากับไบประดู่ในมือของตถาคตอันไหนมากกว่ากัน พระท่านก็ทูลตอบว่า ไบประดู่ในป่านั้นมากกว่าจนประมาณมิได้พระพุทธเจ้าเข้าพระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า ภิกขเว ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สิ่งที่ตถาคตสอนต่อพวกเธอคือไบประดู่ ๑ กำมือแต่สิ่งที่ตถาคตรู้คือไบประดู่ในป่า ท่านรู้ทุกเรื่องจริงๆ ดร.อาจงออกแบบยานลูน่าโมดูลลงดวงจันทร์ได้ในชนิดที่ฝรั่งเขายอมรับประสิทธิภาพ เขานั่งสมาธิตามจากพระ (หัวเราะ) ง่ายดีมั๊ย? เพราะฉะนั้นคำว่า สัตัพัญญู แปลว่า รู้รอบ นี่รู้จริงๆ รู้ทุกเรื่อง

ถาม : แล้วพระพุทธเจ้าที่ต่างกัน.....(ไม่ชัด)..... ?

ตอบ : อันนั้นอยู่ที่บริวารท่าน คือพระพุทธเจ้าที่เป็นปัจเจกพุทธ คือว่าเป็นผู้ที่ต้องการรู้เอง ท่านจะสร้างบารมีอย่างน้อย ๒ อสงไขยกับแสนมหากัป มีความสามารถคล้ายพระพุทธเจ้าทุกอย่างยกเว้นขาด

สัมพัทธ์ตฤตฤตอย่างเดี่ยว แล้วพระพุทธเจ้าที่เป็นปัญญารู้จักต้องสร้างบารมี ๔ อสงไขยกับแสนมหากัป อันนี้บริวารของท่านจะประเภทมีดีมีเลว มีรวย มีจน มีสวยงาม มีอัปลักษณ์ปนเปกันไปหมด พระพุทธเจ้าที่เป็นศรัทธารู้จักสร้างบารมี ๘ อสงไขยกับแสนมหากัป อันนี้บริวารท่านจะดี สวย รวยเสมอกันหมด ในเขตที่ท่านประกาศศาสนาคนชั่วจะเข้ามาไม่ได้ ส่วนพระพุทธเจ้าที่เป็นวิริยารู้จักสร้างบารมี ๑๖ อสงไขยกับแสนมหากัปเป็นอย่างน้อยนั้น บริวารท่านนอกจากจะดี สวย รวยเสมอกันหมดแล้ว โลกยุคนั้นคนชั่วเกิดไม่ได้ ท่านทำเพื่อบริวารตัวเองถึงได้ยอมลำบากขนาดนั้นจริงๆ ถ้าสำหรับตัวท่านเอง ๔ อสงไขยกับแสนมหากัปก็สบายมากๆ แล้ว

ถาม : แล้วถ้าเป็นสมัยพระพุทธเจ้าวิริยารู้จักคนเหมือนกับเทวดามั้ยครับ ?

ตอบ : ก็คล้ายๆ กันเลยตามที่เขากล่าวในอนาคตวงศ์ที่สมัยพระศรีอาริยมืดไถรย์ คนจะเดินทาง ถ้าไปทางน้ำจะไม่มีทางทวนน้ำนะ พอลงเรือปีบคว่ำพายน้ำมันก็พาไหลไปเลย พอถึงเวลาจะกลับมันก็พาไหลกลับเพราะปกติแล้วมันต้องทวนกลับใช่มั๊ย ? อันนี้ไม่หอรก น้ำมันพาไหลกลับอันนั้นมันเป็นกำลังบุญของเขา อยากได้อะไรไปสอยเอาจากต้นกล้วย พฤษ์ ๔ มุมเมื่อกี้ไม่ต้องเสียเวลาไปหากิน ขาดเสื่อก็ไปสอยเอา ขาดอาหารก็ไปสอยเอา

ถาม : พูดยังนี่ผมนึกถึงยานอวกาศนึกถึงอะไรเครื่องจักรคอมพิวเตอร์ ที่มีตรงกลางขึ้นมา ?

ตอบ : นั่นละ ลักษณะนั้นเพราะว่าอย่างมนุษย์ต่างดาวบางดวงสมัย

เด็กๆ อาตมามานึกถึงวัว ก็หมม มันเสียเวลาให้วัวมันกินหญ้าเข้าไปแล้วก็ไปย่อยสลายกว่าจะออกมาเป็นนม ทำไมเราไม่คิดเครื่องมีอบบางอย่างที่มันสลายหญ้าให้เป็นนมไปเลย อย่างเช่นว่า พอถึงเวลาบดหญ้าให้ละเอียดแล้วเอาเข้าไปตีผสมในห้องหนึ่ง ซึ่งมันจะมีเชื้อจุลินทรีย์มีอะไรที่มันจะย่อยสลายเสร็จเรียบร้อย พอกลั่นผ่านมามากก็ออกมาเป็นนมเลย ต่างกับมนุษย์ต่างดาวมันทำได้จริงๆ มันทำได้มากกว่าที่อาตมาคิดอีก มันสามารถจะเปลี่ยนโมเลกุลจากพืชผักกลายเป็นโมเลกุลของโปรตีนไปเลย พอถึงเวลามันตั้งโปรแกรมไว้ใส่เข้าไป จะกินไก็กกดโปรแกรมไก็กกออกมาแล้ว ถึงเวลาจะกินหมูใส่เข้าไปกดโปรแกรมหมูก็ออกมาเป็นหมู เราก็นึกว่าเราคิดบ้าๆ อยู่คนเดียว แต่ว่ามันทำได้จริงๆ ต่างดาวบางดวงเขาทำได้ เพราะฉะนั้นมันอาจจะลักษณะนั้นก็ได้

ถาม : งั้นพวกต่างดาวเขาก็มีบุญนะซีครับ ?

ตอบ : ใช่ เขาประกอบไปด้วยบุญมาก เพราะว่าบางดวงดาวเขาไม่ต้องใช้พาหนะเลย ไปไหนเขาไปในลักษณะลอยไปเหมือนกับเหาะไปแล้วเรื่องของข้าวปลาอาหารก็ไม่ต้องเสียเวลาไปกกไปตุนไปอะไร มันจะมีข้าวที่งอกขึ้นมาเป็นต้นแล้วมีเมล็ดเลยไม่มีเปลือก ถึงเวลาก็ไปรูตมาใส่หม้อเฉยๆ เทน้ำใส่ไป ไม่ต้องหุงต้องต้ม ไปตั้งบนก้อนแก้วรัตนมณีมันก็สุกของมันเอง ลำบากแค่หาข้าวอย่างเดียว กับข้าวนี้ก็อยากจะกินอะไรแค่นี้ก็มันก็ไผล่มา

ถาม : คล้ายๆ เทวดา ?

ตอบ : คล้ายๆ เลยละ เพียงแต่ไม่ดีพอที่จะเป็นเทวดา แต่ก็ดีกว่าที่จะมาอยู่กับพวกเรา

ถาม : แต่ก็ไม่ใช่เทวดา ?

ตอบ : ไม่ใช่เทวดา เป็นมนุษย์นี่แหละแต่ว่าเรื่องของบุญของเขา มันบุญจริง ๆ ใช้คำว่ายังงั้นละ บุญญฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากบุญ

ถาม : แล้วถ้าเกิดวิหยาการก้าวหน้า เขาสามารถข้ามมิติเข้าไปอยู่ เมืองเทวดาจะได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : มันก็ยังไม่ปรากฏ แต่ไปดาวอื่นนี่มาที่เราหรือไปที่ไหนนี่ ไปได้สบาย

ถาม : เพราะว่าผมอ่านพระไตรปิฎกจะมีว่าพระพุทธเจ้าในชาติ ที่เป็นพระมหากษัตริย์บางชาติที่สามารถขึ้นลงสวรรค์ได้ ?

ตอบ : อันนั้นก็อย่างพระเหนมีราช อันนั้นอย่าลืมนั่นเป็นเทวานุภาพคือ เทวดาเขามารับไปหรือไม่ก็อาจจะต้องใช้ฤทธิ์ใช้อิทธิญาอย่าง พระภิกษุหรือผู้ปฏิบัติที่ได้อิทธิญา สามารถยกกายเนื้อขึ้นไปบนโน้น ได้เลย มันเป็นกำลังของอภิญญาที่เค้าเอาไว้ ถ้าเป็นคนทั่วๆ ไปไม่ถึง หรอกตายซะก่อน

ถาม : ถ้าอภิญญามีผลใหญ่อย่างนี้นะครับ ทำไมเวลาเกิดสงคราม ทำไมพระอรหันต์ท่านไม่มาห้ามล่ะครับ ?

ตอบ : ไม่ต้องพูดถึงพระอรหันต์หรอก แค่มานโลภก็ยักรรมดๆ เขายังไม่ยุ่งด้วยเลย บุคคลที่จะใช้อำนาจของอภิญญาได้เต็มที่ต้องเป็นผู้ที่ยอมรับกฎของกรรม ถ้าไม่ยอมรับกฎของกรรมไปฝืนเมื่อไหร่ มันได้ครั้งเดียวแล้ววิฆาณก็เสื่อม เพราะฉะนั้นที่ฝึกไปแทบเป็นแทบตาย ได้มันก็เหมือนกับไม่ได้ อะไรก็ตามที่คุณจำเป็นต้องรับกฎของกรรมจำเป็นต้องทำด้วยสภาพร่างกายมนุษย์ทั่วๆ ไปคุณต้องทำไปก่อน ไม่ใช่ว่า

ได้แล้วก็จะเอาสบายนี่จะไปตรงโน้นปั๊บเดียวก็ไปอย่างนั้น ยิ่งไปทำ อวดเขาก็เจ๊งในยกแรกเท่านั้น

ถาม : อย่างเวลาสมมุติที่เราอธิษฐานจิตแล้วเราจะได้สิ่งของตามปรารถนาอย่างที่เราอธิษฐานจิต หรือได้ตามบุญที่เราเคยได้มาก่อนครับ?

ตอบ : บุญที่เรามีอยู่นั้นแหละทำให้เราอธิษฐานเป็น แล้วผลของบุญจะทำให้เราได้ในสิ่งนั้น อันนี้เขาเรียกอธิษฐานฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากการอธิษฐานคือ ตั้งใจมันเพื่อจะให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ มันได้ของอย่างนั้นเราต้องเคยสร้างไว้อย่างน้อยต้องมีทานบารมีอยู่

ถาม : แต่ถ้าไม่อธิษฐานก็ไม่ได้อะไรครับ ?

ตอบ : มันอาจจะได้เหมือนกันแต่ไม่รู้จะมาเมื่อไหร่ เพราะว่าตัวอธิษฐานนี่มันเป็นการเล็งเป้าแล้วว่าจะเอาตอนไหน แต่ถ้าหากไม่ได้บอกตอนนั้น มันอาจจะประเภท เราตายไปแล้วค่อยมาก็ไม่รู้จะให้ใครใช้แล้ว

ถาม : แล้วอย่างที่ว่า ถ้าเราจะอธิษฐานเราจะต้องนั่งสมาธิก่อนใช้มั๊ยครับ ? นั่งสมาธิแล้วก็ไม่ต้องนึกถึงใช้มั๊ย ?

ตอบ : ไม่ต้อง เราอยากจะทำอะไรก็ทำไป มีหน้าที่ภาวนาอย่างเดียวจบแล้วอธิษฐานซ้ำชะอีกที

ถาม : ทำ ๒ ช่วงหรือครับ ?

ตอบ : ใช่ ขอก่อนทำ ทำแล้วขอซ้ำ

ถาม : แล้วฤทธิ์ที่เกิดนี้ขอทีเดียวแล้วได้เลยมั๊ย หรือต้องหลายครั้ง ?

ตอบ : ใช่ ก็ถ้าหากว่ามันได้หลายครั้ง ก็คือเราทำความดีเพิ่มเติมขึ้นไปเรื่อย เมื่อกี้ได้อธิบายไปที่แล้วว่า ถ้าหากมันขาดน้อยมันก็ได้ ที่นี้

ของเราขาดน้อยขยับเติมมันก็ได้เร็วขึ้น แต่ถ้าขาดมากอธิษฐานให้ปาก
ฉีกถึงหูก็ยาก

ถาม : แล้วอย่างนี้ถ้าเราอธิษฐานขอให้ถูกรางวัลที่ ๑ ได้มั๊ยครับ?

ตอบ : ได้เหมือนกันแต่ไม่รู้ว่ามีเมื่อไหร่ เรื่องของลาภจากการพนัน
อย่างพวกหวย พวกเล่นการพนันต่างๆ นาๆ มันเป็นผลของการทำบุญที่
ไม่ได้ตั้งใจเอาไว้ พอไปเจอเขาทำที่ไหนปั๊บก็วิ่งไปกับเขาไปเลย

ถาม : แล้วอย่างที่เรียกว่าขโมยของ แบบบางที่ข้าวที่เขาตั้งไว้แล้ว
ไม่ได้บอกเขา แต่คิดว่าถ้ากินแล้วเขาไม่ด่าอย่างนี้ถือว่าขโมยหรือเปล่า
ครับ ?

ตอบ : เขาเรียกว่าวิสาสะ ของพระเขายังให้วิสาสะเลย แต่ว่าของ
พระนั้นจะวิสาสะได้นั้นต้องเคยรู้จักกันมาต้องเคยเห็นกันมา ต้องเคยพูด
กันมา แล้วข้อสุดท้ายนี้สำคัญที่สุด รู้ว่าทำแล้วเขาไม่ว่าอะไร ถ้าอย่างนั้น
พระเองยังวิสาสะได้เลย แต่หลวงพ่อบอกอย่าไปใช้เลยเดี๋ยวมันเสีย
นิสัย ก็บอกเขาซะหน่อยซิใช่มั๊ย ? บอกเขาซะหน่อยรู้ว่าเขาไม่หวงอยู่
แล้ว อย่างน้อยๆ ความรู้สึกเขาก็ดีขึ้นว่า เออ..มันยังรู้จักบอกกล่าวเจ้า
ของบ้าง ไม่ใช่หยิบไปเฉยๆ

ถาม : แต่ก่อนนี้ระยะเวลาที่ทำบุญหรืออะไรอย่างนี้คะ ก่อนที่จะมาเริ่ม
แบบนี้ก็จะทำไปอย่างสบายใจ แต่พอมาเริ่ม...(ไม่ชัด)...อย่างนี้คะแต่พอ
เราเริ่มตั้งใจจะทำความดีหรือทำบุญอะไรอย่างนี้คะ มันจะมีอารมณ์หนัก
ขึ้นมาคะ ?

ตอบ : ก็เป็นมานานอยู่ อารมณ์มันต้องอาศัยกอดมันอยู่ มันหนัก
มันไม่เหมือนก่อนหน้านี้ ตรงอุปจารสมาธิ คืออารมณ์เบาๆ ทั่วไป จริงๆ

แล้วเราสามารถที่จะลดกำลังลงมาให้สุดสุดเดิมของเราเมื่อก่อนนี้ได้ แต่ว่า
จุดนั้นมันอันตรายหมิ่นเหม่เกินไป เพราะว่ามันล่อแหลมต่อกิเลสตัณหา
ต่างๆ ที่มันจะมากล้นมาแกล้งมาทดสอบกำลังใจของเรา ถ้าเราอดมันเอา
ไว้มันจะนิ่งจะหนัก ขณะเดียวกันทำบุญก็จะมีรู้สึกชื่นใจเลยทั้งๆ ก่อน
หน้านั้นมันเป็นไช้มั๊ย ? คือว่ามันก้าวพ้นจากจุดนั้นมาแล้ว ตัวปิติ
ความชื่นใจของเรามันยังไม่เข้าถึงฌาน พอเราก้าวพ้นปิติมาเป็น
ฌานมันก็จะพ้นจากตัวปิติไปแล้ว มันเหลือแต่การทำบุญด้วยฌาน
คือความเคยชิน รู้ว่าดีก็ทำในเมื่อเป็นอย่างนั้นตัวชื่นใจมันเคย
ปรากฏแต่ก่อนนี้มันก็ไม่มีแล้วมันกลายเป็นตัวอุเบกขาไปแทน แต่
ว่าเนื่องจากว่าตอนนี้กำลังใจของเรายังหยาบอยู่ต้องอาศัยกอดมันมาก
อยู่ ตัวอุเบกขาของเราที่ปล่อยวางมันก็เลยวางได้ไม่เต็มที่ มันก็จะรู้สึก
ว่ามันหนักนะ ถ้ามันก้าวพ้นจุดนี้ไปได้มันจะเบาสบายทำเมื่อไหร่ก็ได้
หรือไม่ก็เราไปหัดประเภทที่เรียกว่าหัดทรงฌานในแต่ละระดับชั้นให้มัน
คล่องตัว จะขึ้นยังไง จะลงยังไง ๑-๒-๓-๔, ๔-๓-๒-๑ หรือ ๔-๑-๓-๒
สลับกันไปอย่างนี้ จนกระทั่งมันคล่องแล้วเราสามารถลดอารมณ์เมื่อไหร่
ก็ได้เพิ่มอารมณ์ขึ้นไปเมื่อไหร่ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นก็ลงมาเป็นอุปจาร
สมาธิมันก็ได้อยู่ มันจะได้ไม่ต้องเสียเวลาที่จะไปกอดอารมณ์ของเราจน
กระทั่งเรารู้สึกว่ามันหนัก แล้วทำบุญไปก็ไม่ชื่นใจเลยไม่รู้จักทำไปทำไม
อะไรอย่างนั้น นั่นคิดผิดจริงๆ แล้วทำไปเถอะทำบุญเมื่อไหร่มันก็เป็นบุญ
กำลังใจของบุญมันสูงกว่าเดิมซะด้วยซ้ำไปเพราะว่าเราเป็นผู้ทรงฌานในขณะที่
ทำ ทำไปเดี่ยวพอคล่องตัวมันพ้นจากจุดนั้นก็สบายที่นี้แบกไปก่อน พอถึง
ที่แล้วก็วางกองไว้

ถาม : เวลาที่จะฝึกอย่างเวลาทำสมาธิคะ เราไม่ทราบว่าจะเมื่อไหร่จะถึงฌาน ๑ ฌาน ๒ ฌาน ๓ ฌาน ๔ พยายามจะสังเกตตัวเองก็ไปเปรียบกับในหนังสือ แต่ว่า... ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเราจะสังเกตในลักษณะนั้นก็แค่รับรู้ไว้เฉยๆ อย่าไปตามจี้มัน ถ้าเราไปตามจี้มัน เออ ! ตอนนี้มันวิตกนะ มันก็อยู่ว่าจะภาวนา ตอนนี้มันวิจาร์ณะนะ ลมหายใจยาว-สั้น แแรง-เบาอย่างไรเรารู้อยู่ภาวนาอย่างไรเรารู้อยู่ ตอนนี้มันปีตินะ เออ..ชนลูกแล้ว ตอนนี้หน้าตาไหล ตอนนี้ตัวโยกไปโยกมา เต็มวันก็เป็นสุขแล้วเต็มวันจะเป็นอกกตธรรมณ์ จะเข้าเป็นฌานแล้ว ถ้าเราไปตามจี้มันอย่างนี้ มันจะไม่เป็นหรือ เรื่องทั้งหลายเหล่านี้ มันชี้อายุ มันกระชั้นจนเกินไปมันไม่เอาด้วยเราต้องทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้อะไรจะเกิดขึ้นกับตัวเราก็อ่างมัน เรามีหน้าที่ภาวนาผลมันจะเกิดหรือไม่เกิดก็ตามที่เถิดเราจะทำ ถ้าสามารถวางกำลังใจได้อย่างนี้ มันจะปุ๊บปั๊บข้ามชั้นตอนไปเป็นฌานได้เร็วมากเลย เราคอยสังเกตไว้อย่างเดียวอย่าไปตามจี้มันติด ๆ เราแค่สังเกตว่าอาการเหล่านี้มันเกิดขึ้นรับรู้แล้วก็ปล่อยวางไปเรื่อย แล้วถึงเวลาเราไปอ่านตำราเราจะเข้าใจเลยว่าอารมณ์แต่ละขั้นตอนที่เกิดกับเรามันเป็นฌานขั้นไหน มีอยู่ ๒ ราย...จะเรียกว่ารายเดียวก็ได้ เขาปฏิบัติอยู่ด้วยกันแต่ว่าเขาเล่าให้ฟังคนเดียว คนหนึ่งชื่อเรียม คนหนึ่งชื่อเกสร บ้านอยู่อำเภอสระเดา จังหวัดสงขลา ยายเกสรเขาที่จักรยานยนต์มอเตอร์ไซด์นะ ที่จักรยานยนต์มาทำงาน คราวนี้เขาภาวนาจนชินมันจะทรงฌาน ๓ อัดโนมิตีเลย พอถึงเวลาเขาก็จะแข่งทั้งตัวเขาต้องไปเขย่าให้มันหลุดเขาถึงจะขี่จักรยานได้ (หัวเราะ) พอเขาเขย่ามันหลุดเสร็จพอ

เพลอหน่อยมันก็เข้าอีกก็ต้องเขย่าอีก จนกระทั่งเขาสงสัยมากเลยว่าเขาเป็นอะไร เขาคิดว่าเขาผิดปกติ แต่เนื่องจากว่ามันเขย่าหลุดได้ก็ไม่อันตรายอะไรเขาก็เลยปล่อยมันมาเรื่อยๆ พอเขามาถามก็เพิ่งจะรู้ว่าเขาเข้าถึงฌาน ๓ แล้วตอนนี้เขาชำนาญมากแล้ว คือเขาจะเข้าเมื่อไหร่ก็ได้ จะให้มันหลุดเมื่อไหร่ก็ได้ (หัวเราะ) มันกลายเป็นความไม่รู้ของเขา ทำให้เขาเข้าๆ ออกๆ จนชำนาญไปเลย ความจริงไม่รู้มันก็สนุกดีเหมือนกัน รายนั้นเขาดีอยู่อย่างคือเขาไม่รู้แต่เขาไม่กลัวบางคนพอเกิดอาการแปลกๆ ขึ้นกับร่างกายแล้วกลัวเล็กทำไปเลยบ้างอะไรบ้างนั้นเสียผลประโยชน์ของตัวเอง น่าสนุกมัย.. ความจริงเขาปฏิบัติได้ดีมากเลย แต่เขาไม่รู้ว่ามีสิ่งๆ ที่ตัวเองทำได้เรียกว่าอะไร ทำนะทำได้อยู่แต่เรียกไม่ถูก พอมีคนไปบอกก็เพิ่งจะรู้ อ้อ ! ไอ้นทรวงฆานคิดว่ามันวิเศษมาหาขนาดไหนหมูๆ แค่นั้นเอง (หัวเราะ) ไปชะโกลลิบแล้ว นั่นถ้าปล่อยต่ออีกนิดก็เป็นฌาน ๔ เต็มที่ไปเลย แต่เนื่องจากว่าเขาเองเขาพอไปถึงตรงนั้นแล้วมันบังคับปรกติไม่ได้แล้วนี่ ตัวมันแข็งหมด เขาก็เลยต้องคลายมันออกมา พอไปถึงตรงนั้นแล้วถอยมันก็เลยไม่ได้ฌาน ๔ ชาติ แต่ว่า ๑-๒-๓ สำหรับเขาแล้วสบายมาก เข้าๆ ออกๆ จนชินแล้ว

ถาม : งั้นพอเขาได้ ๓ แล้วตอนฌาน ๑-๒ ละ ?

ตอบ : ตอนนั้นขั้นตอนมันไม่แปลกนี้ใช่มั้ย ? เพราะว่าปฐมฌานนี้มันรู้แค่ลมอัดโนมิตี พอฌาน ๒ นี้ลมมันเบาลงคำภาวนานี้บางที่ก็ยังคงอยู่บางที่ก็หายไป ฌาน ๓ นี้ต่างหากถ้าหากว่ามันเข้าหนักจริงๆ นี่ตัวมันไม่กระดิกเลย มันเหมือนยังกับโดนมัดแน่นเป็งหรือไม้ก็ตัวแข็งเป็นหินเลย น่าลองมัย ?

ถาม : แล้วเวลานั่งจริงๆ แล้วจะรู้มั๊ยคะว่า ฌาน ๑ ฌาน ๒ ฌาน ๓ ฌาน ๔ ?

ตอบ : ถ้าเราจะรู้สภาพจิตของเราผ่านขั้นตอนนี้ๆ สภาพร่างกายมืออย่างนี้ๆ เกิดขึ้นถ้าหากเราไปศึกษาขั้นตอนของการทรงฌานมา รู้ว่าแต่ละอาการอยู่ในระดับไหนเราจะรู้เลยแต่ถ้าหากว่าเราไม่ได้ศึกษามากก็แบบรายนั้น ทำได้จนคล่องแต่ไม่รู้ว่ามันคืออะไร ตอนนี้อย่างนี้ถ้าหากไปเข้าฌานออกฌานแข่งกับแกนี้สู้ไม่ได้เลยนะ แกคล่องมากเลย (หัวเราะ) ทำอยู่ทุกวัน..พอขึ้นสตาร์ทเครื่องออกไปได้ การขี่รถมันต้องใช้สมาธินี้ พอเริ่มใช้สมาธิปั๊บ ความเคยชินมันก็กลายเป็นฌาน ๓ ไปเลย ก็ต้องไปเขย่าให้หลุดออกมาแล้วก็ขี่ต่อ แล้วต่ออีกหน่อยก็เป็นอีกแล้วก็เขย่า (หัวเราะ) ตูๆ แล้วมันน่าจะสนุกออก กว่าจะรู้ที่ตัวเองคล่องมากแล้ว ทรงฌานเป็นปกติแล้ว

ถาม : เวลาเราขี่รถนี้ผมจะเป็นคนเคยชินอยู่อย่างหนึ่ง จะมองไปข้างหน้ามองไปไกลๆ เสร็จแล้วคล้ายๆ ภาพมันจะนิ่ง บางทีนี่ขี่รถเลยที่ แต่ว่าไม่รู้ตัว ?

ตอบ : ลักษณะก็คงคล้ายกันภาษาตัวนี้เขาเรียก ภวังค์ ภวังค์นี่จริงๆ แล้วมันตกจากอารมณ์แน่นมาสู่ภาวะปกติ แต่ของเราเรียกคำว่า ภวังค์ ก็คือแทนที่จะตกมันเข้าสู่ภวะนั้น เข้าสู่ภวะนั้นของเรามันอาจจะเป็นปฐมฌานหยาบ พอเป็นปฐมฌานหยาบสิ่งต่างๆ ที่มันผ่านเข้ามา เราจะรับรู้เฉยๆ แต่ไม่สนใจมัน ในเมื่อไม่สนใจมันรถกำลังขี่อยู่ เราจะไปตรงนั้นเราดันไม่สนใจมันก็เลย

ถาม : เสียงลม เสียงรถอื่นนี่ผมจะไม่ได้ยิน

ตอบ : บางทีหูมันก็ดับไปเลย ก็ดีเหมือนกันนะ ได้จากขี่รถอีกคนหนึ่ง

ถาม : "ปัญจฌาน" คืออะไร ?

ตอบ : ปัญจฌาน ก็คือฌานที่ ๕ มีสำหรับพระโพธิสัตว์บารมี เข้มเท่านั้น ทั่วๆ ไปทำไม่ได้หรอกถ้าคุณเป็นสาวกภูมิ เพราะว่าฌานมันเป็นฌาน ๔ มันจะประกอบไปด้วยสุดท้ายก็คือตัวเอกัตตารมณแปลว่า อารมณมันตั้งมันเป็นหนึ่งเดียวไม่คลอนแคลนไม่หวั่นไหวไปไหน แต่เนื่องจากว่าเอกัตตารมณของทุกขั้นตอนไม่ว่าจะฌานที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ มันจะมีตัวอุเบกขาอยู่ข้างในนั้น ถ้าคุณขาดตัวอุเบกขาคุณก็จะทรงฌานไม่ได้ ตัวอุเบกขาอย่างที่บอกที่เรามีหน้าที่ภาวนามันจะเป็นอย่างไรข้างมันนั่นคืออุเบกขา คราวนี้ผู้ที่มีความชำนาญมากๆ ในระดับนั้นส่วนใหญ่จะเป็นพระโพธิสัตว์ที่บารมีเข้มมาก เขาจะแยกตัวเอกัตตา กับตัวอุเบกขาออกจากกันได้ ก็จะกลายเป็นฌานที่ ๕

ถาม : ไม่ใช่รูปฌาน ?

ตอบ : ไม่ใช่ แต่ถ้าหากว่าเราจะนับเป็นรูปฌาน ๑-๒-๓-๔ ขึ้นไป จะเรียกปัญจฌานก็จะเป็นรูปฌานที่ ๑

ถาม : ก็แสดงว่าได้ทั้ง ๒ อย่าง ?

ตอบ : ก็ไม่ใช่ เพราะว่าอรูปฌานมันใช้กำลังแค่ฌาน ๔ เท่านั้น เพียงแต่จะใช้ฌาน ๔ ในการพิจารณาอากาศ พิจารณาวิญญาณ อย่างนั้นก็ดูด้วยว่าเขาต้องการอะไร ถ้าเป็นรูปฌานที่ ๑ จะเรียกปัญจฌานได้ แต่ว่าปัญจฌานที่แท้จริงนั้นจะเป็นพระโพธิสัตว์เท่านั้นที่ได้ คนทั่วๆ ไปไม่จำเป็นที่จะต้องศึกษาถึงขั้นนั้น เพราะไม่ใช่ครูเขา ถ้าเป็นครูเขา

จำเป็นที่จะต้องรู้ถึงขั้นนั้น ไม่งั้นถึงเวลาแล้วมันตอบเขาไม่ได้

ถาม : ัจนปัญจมณานกัไม่ใช่มณาน ๔ หรือว่าเป็น ?

ตอบ : ปัญจ แปลว่า ๕ ปัญจม แปลว่าที่ ๕ ปัญจมณาน คือ ความเคยชินขั้นที่๕

ถาม :

ตอบ : อันนั้นเขาต้องเรียกอรุปมณานที่ ๑ นะ แต่เขาเรียก "สมาบัติที่ ๕" คือการเข้าถึงขั้นที่ ๕

ถาม : เขาว่ามีสมาบัติ ๙ ?

ตอบ : สมาบัติมี ๙ เหมือนกัน อันสุดท้ายเขาเรียก "นิโรธสมาบัติ" (หัวเราะ) แต่สำหรับพระโพธิสัตว์นี้ต้องเป็นสมาบัติที่๑๐ (หัวเราะ) เพราะว่าท่านสามารถเข้าถึงมณานที่ ๕ ได้ถัดจากมณานที่ ๔ ได้ไม่ได้เข้าจากอรุปมณานที่ ๑ แบบที่เราเข้าใจ มณานที่ ๕ ของท่านก็คือมณานที่ต่อจาก๔

ถาม : อธิบาย "พระโพธิสัตว์" ให้ฟังหน่อยครับ ?

ตอบ : พระโพธิสัตว์ คือ ผู้ปราถนาพระโพธิญาณ คือต้องการจะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า เหตุที่ตั้งความปรารถนาอันนั้นเอาไว้เพราะว่าเมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จขึ้นดาวดึงส์ไปโปรดพระพุทธรमारดา ตอนกลับมาโดยพุทธประเพณีท่านจะเปิดตั้งแต่นิพพานลงไปยันอเวจีมหานรก ให้สัตว์ทุกหมู่เหล่าเห็นถึงกันหมด ในเมื่อทุกหมู่เหล่าเห็นถึงกันหมดก็จะรู้ว่านี่คือพระพุทธเจ้า เป็นผู้เลิศที่สุดแล้วใน ๓๑ ภพภูมิทั้งสูงและต่ำเมื่อเป็นดังนั้นก็จะเกิดความคิดขึ้นมาว่า"ถ้าเราเป็นอย่างนั้นบ้างก็จะดี"เท่ากับตั้งความปรารถนาจะเป็นพระพุทธเจ้า คราวนี้ก็อยู่ที่ว่าใครจะสามารถทำให้ถึงจุดหมายที่ตั้งความปรารถนาเอาไว้ได้ เกินกว่า ๙๐% ท่านจะละ

เสียก่อน ส่วนที่เหลือบางที่อย่างหลงพอ ขนาดของหลงพอนี้เหลืออยู่น้อยทีเดียว น้อยเดียวจริงๆ น้อยอย่างชนิดที่ว่าน่าเสียดายมากเลย เพราะว่าถ้าท่านอยู่จนถึงอายุ ๖๐ ปี บารมีท่านจะเต็มในชาตินี้ รอไปตรัสรู้อย่างเดียว แต่ว่าท่านก็ลา การที่ความปรารถนาจะบรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณคือต้องการจะเป็นพระพุทธเจ้าเท่ากับว่าเราต้องเป็นครูใหญ่กว่าเขาทั้งหมด ในเมื่อเราต้องเกิดเป็นครูใหญ่กว่าผู้อื่นเขา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำก็ต้องละเอียดกว่าเขา เพราะฉะนั้นพระโพธิสัตว์ในการปฏิบัติโดยเฉพาะการปฏิบัติภาวนาทุกขั้นทุกตอนจะได้อยากกว่าคนอื่นเขาหลายเท่า เพราะว่าท่านต้องย่ำแล้ว ย่ำอีกซ้ำแล้ว ซ้ำอีกจนทะเลอุปสรรคโปร่งเจอบจริง ๆ ในแต่ละขั้นท่านถึงจะผ่านได้ ถึงได้บอกว่าคุณอื่นเขาแค่มณาน ๔ ท่านต้องได้มณาน ๕ ขณะเดียวกันว่าคุณอื่นอาจจะเจอปิดตัวหนึ่งหรือ ๒ ตัว ๓ ตัว ๔ ตัว หรือไม่เจอเลยแต่ของท่านต้องเจอครบ ๕ ไม่อย่างนั้นแล้วถึงเวลาท่านจะไปสอนเขาไม่ได้ของเราๆ เดินขึ้นบันไดมาแค่รับรู้ว่ามันมีบันได แต่ของท่านๆ ต้องไปเช็ดรายละเอียด มันกว้างเท่าไหน ยาวเท่าไหน ประกอบด้วยวัสดุอะไรก่อสร้างขึ้นมาลักษณะไหน ถึงเวลาท่านต้องสร้างบันไดให้คนอื่นเขาได้ มันยากกว่ากันขนาดนี้ ดังนั้นว่าบุคคลที่เคยมีเชื้อสายในการปรารถนาพระโพธิญาณมาก่อน ถึงละความปรารถนาหันแล้ว เวลามาปฏิบัติ มันก็ยังลำบากกว่าคนอื่นอยู่ดีขอให้ภูมิใจว่าเราผ่านหลักสูตรโหดมาแล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อถึงเวลาถึงมันได้ลำบากกว่าคนอื่นหน่อยก็เอา แต่ว่าเนื่องจากแต่ละท่านส่วนใหญ่จะสร้างกำลังบารมีมาไว้มาก เพราะฉะนั้นท่านไม่ท้อถอยกับใครง่าย ๆ หรือก พระโพธิสัตว์นี้ สู้หัวชนฝาแล้วก็ฝาพัง

ด้วยหัวไม้แตกหрок ดังนั้นว่าถึงลำบากท่านก็เอา คราวนี้การบรรลุ
มรรคผล ในเมื่อท่านตั้งใจจะเป็นพระพุทธเจ้า ต้นทุนสูงมาก พอละเข้ามา
หามรรคผล ส่วนใหญ่ก็จะเข้าถึงได้เร็วเพราะต้นทุนพอแล้ว เก็บเงินซัก
เท่าไร ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท จะซื้อเบนซ์อีคลาสมาขี่สักคันหนึ่ง แต่ถึงเวลาลด
ลงมาซื้อแคโตโยต้า นิสสัน มั๊กก็ไม่ถึง ๑ ล้าน ไซม์ย ? สบายเขาซื้อได้เลย
โพธิสัตว์คือสัตว์ที่ปรารถนาจะเป็นผู้รู้ โพธิญาณคือเครื่องรู้ซึ่งเข้า
ถึงพระสัมมาสัมโพธิญาณ ยังเอาอีกมั๊ย ? ปรารถนาพระโพธิญาณต่อมั๊ย?
สะใจดี หลวงพ่อท่านเคยเตือนอาตมาไว้ที่หนึ่งว่า "การละความปรารถนา
ในพระโพธิญาณ" หรือที่เรียกง่าย ๆ ว่า "ลาพระพุทธภูมิ" กำลังใจมันจะ
ตก คราวนี้ของเราเนี่ยก็ลาแล้วนี่ก็อยู่ในใจว่า ไม่ตก เรายังบ้าเท่าเดิมแต่ปรา
กฏว่าดูไปดูมาแล้วหลวงพ่อบอกเราผิด เรามันอวดรู้ กำลังใจไม่ได้ตก
หрок แต่ว่ามันตัดปัญหาจุกจิกไปเยอะเลย สมัยก่อนนี่ของเขาเองเดือด
ร้อนเราเห็นปุ๊บตะเกียกตะกายไปช่วยเขาจนกระทั่งบางที่เหมือนกับเสือก
แต่ว่าพอมมาถึงสมัยนี้ถ้าไม่ได้ซักพรวด ๆ ล้มทับดินข้างหน้านี้ ไม่ช่วย
หрок มันกลายเป็นตัดปัญหาข้างนอกไปเยอะมหาศาลเลย ก็เลยเรียก
ง่าย ๆ ว่ากำลังใจมันตกลง คือเรื่องทั่ว ๆ ไปไม่เอาแล้วเราเอาตัวเองให้รอด
ไว้ก่อน

ถาม : เคยรู้สึกที่จิตมันกดจนแบบหนักมาก ๆ เลยช่วงหนึ่ง แล้วก็
ทำยังไงให้มันหลุดมันก็ไม่หลุด แบบพยายามทำบุญทำอะไรก็ตาม ?

ตอบ : ไม่ต้องจะ เปิดเพลงดัง ๆ แล้วเดินเร็วไปเลย จิตมันทรง
ฌานอยู่ ถ้าเอาของที่เป็นข้าศึกกันมาล่อ มันจะหลุดออกมาเอง

ถาม : แล้วมีอยู่วันหนึ่งคะ เจอคนที่เขามีความทุกข์มากกว่า ก็เลย

คิดว่าจะช่วยคนที่เขามีความทุกข์ ให้พ้นทุกข์ให้หมดให้ได้เลยอะไรอย่าง
นี้ พอคิดเท่านั้นแล้วมันโล่งหมดเลย

ตอบ : อันนี้เข้าไปนิดหนึ่ง ลักษณะอาการอย่างนั้นเขาเรียกว่าฌาน
ค้ำ อาตมาเคยค้ำไม่นาน หрок ๒ เดือนกว่าเกือบ ๓ เดือน ทั้งหลับทั้ง
ตื่น ทั้งยืนทั้งนั่ง กระแทกยังงี้ก็ไม่หลุด คือเข้าลึกไปหน่อย คราวนี้ป่าขอ
ป่าเชิญ ท่านจะเป็นลูกศิษย์รุ่นเก๋าอาวุโสของหลวงพ่อบอก เขามีประสบการณ์
อย่างนี้มาก่อน ป่าเชิญแกก็สนุกของแกนี่นิสัยของแกเป็นอย่างไรอยู่แล้ว
อยากค้ำไซม์ย ? ดุสิมันจะแน่นแค่ไหน แกก็เปิด เพลงเดินระบออยู่คน
เดียว ไม่นานหрок...หลุด เพราะจิตไปเพลินกับอาการที่ทำ ส่วนของเรา
นี่เราไปตั้ง ความปรารถนาไปนึกถึงคนอื่น โดยเฉพาะการนึกจะ
ช่วยคนหมู่มากทั่ว ๆ ไปนี่ กำลังใจมันส่งออกเยอะ ในเมื่อส่งออก
เยอะก็หลุดจากอาการนั้น แต่ถ้าหากว่าเราปล่อยให้มันอยู่เฉพาะหน้า
ตรงหน้ามันก็แน่นตึ๊กเหมือนเดิม ทำใหม่จะ ตอนนั้นนะสังเกตใหม่ มัน
ปลอดภัย รัก โลก โกรธ หลง มันกินเราไม่ได้เลย แต่พอเราหลุดออกมา
เมื่อไหร่ก็เสร็จมันนะ อารมณ์ระคะ โลภะ โมหะ มันเกิดใหม่ทันทีที่เราหลุด
ออกจากอาการนั้นเลย ต้องสังเกตใจของเราให้ดี ริมมุตกลับเข้าไปที่เดิม
ชะ ขึ้นซ้ำเดียวมันพุดตาย (หัวเราะ) เวลาจะออกมา โผล่ออกมาด้วยความ
ระมัดระวัง อาการทรงฌานนี้ถ้าเราคล่องแล้วนะ เหมือน กับว่าเรา
ซักหрок จะเอาสูง เอาต่ำ เอาหนัก เอาเบา เอาแรง เอาค่อย แคไหน สั่ง
การได้หมด อยู่ไว้ลักษณะนั้นเวลามันมีเรื่องอะไรที่ให้เราสนใจ เราก็ค่อย ๆ
คลายอารมณ์ออกมาอย่างระมัดระวัง รับรู้มัน หนอยเหมือนกับค่อย ๆ ปิด
ประตูดวงคนจะตีหัว พอสนใจเสร็จเรียบร้อยก็รีบปิด กลับเข้าไปสู่ความ

ปลอดภัยของเราตามเดิม ใส่เกราะไว้ไม่ฉันทัวจะแตก ส่วนใหญ่แล้วผลอ หลุดเลย พอหลุดเลยก็..พอรับ อารมณ์เข้าไปเต็มทีกว่าจะรู้ตัวมันพาไป หลากกิโลแล้ว รีบๆ กลับเข้าที่เดิม

ถาม : ตรงซักรอกนี้ต้องฝึกด้วยใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ต้องฝึกจะ ต้องฝึกสร้างความเคยชินกับมัน สมัยที่ฝึกใหม่ๆ สนุกมาก คนเห็นเขาก็นึกว่าเราบ้า นิ่งๆ นอนๆ อยู่คนเดียว พอถึงเวลานี้ นิ่งขึ้นมาอารมณ์มันก็คลายปรี๊ดออกมาทีละระดับๆ จนถึงอุปจารสมาธิพอ นอนลงก็โล่งอุปจารสมาธิ ฌาน ๑, ๒, ๓, ๔ (หัวเราะ) มันสนุกของมันนะ

ถาม : นี่คือวิธีฝึกใช่ไหมคะ ?

ตอบ : สำหรับคนอื่นเขาไม่ได้ฝึกอย่างนี้ แต่เอาตมาฝึกอย่างนี้ เพราะว่าถ้าอารมณ์ใจมันแน่นเกิน ปฐมฌานไปมันจะบังคับร่างกายไม่ได้ แต่ว่าของเราๆ ต้องบังคับได้ ขึ้นๆ ลงๆ อย่างนี้ สนุกมากเลย ลองดูเถอะแล้ว เขาจะว่าบ้าเอง

ถาม :

ตอบ : หลวงพ่อท่านย้ายอยู่เสมอว่า **จรณะ ๑๕** ถ้าใครทำได้จะเข้าถึง มรรคผลได้เร็วนะ แค่อินทรีย์สังวรตัวเดียวนี้ **พระนันทะ**เถระเป็นเอต ทัคคะ คือผู้เลิศกว่าภิกษุอื่น เพราะว่าพระนันทะเถระท่านเป็นน้องชาย พระพุทธเจ้า น้องคนละแม่ พระนันทะเถระกำลังจะแต่งงาน พระพุทธเจ้า เสด็จไปบิณฑบาต สมัยก่อนนั้นพอบิณฑบาตท่านจะส่งบาตรให้ พอรับ บาตรไปใส่อาหารเสร็จก็จะเอามาประเคนคืน แต่พระพุทธเจ้าท่านไม่รับ หรือท่านกลับหลังหันได้ก็เดินไปเลย พระนันทะก็ถือบาตรตามไปเรื่อย ตามไปจนกระทั่งถึง **เชตวันมหาวิหาร** พระพุทธเจ้าถาม นันทะเธอจะ

บวชใหม่ ? เกรงใจพระพุทธเจ้าก็..บวชพระเจ้าข้า ๗ วันที่บวชอยู่ไม่ได้มี ความสุขเลย โห...คนกำลังจะเข้าหอลากไปบวช (หัวเราะ) เป็นเราก็กลุ้ม ไข่ใหม่ คราวนี้พระพุทธเจ้าท่านรู้ที่อยู่ ท่านเลยตรัสเรียกพระนันทะไปด้วย กัน ไปก็ชี้ให้ดูสิ่งตัวเมียแก่ๆ ตัวหนึ่ง หางก็ด้วน หูกก็แห้วง ขนก็หลุดนั่งอยู่ บนตอไม้ที่ไฟไหม้ บอกว่า..นันทะ ภรรยาในอนาคตของเธอ งามกว่าลิง แก่ตัวนี้หรือว่าลิงแก่ตัวนี้งามกว่า ? พระนันทะเถระบอกนาง **ชลบทกัลยาณี** งามกว่าจนเปรียบไม่ถูกพระเจ้าข้า พระพุทธเจ้าบอกดี เดี่ยวจะพา ไปดูอะไร จับมือพระนันทะได้ก็พริบขึ้นดาวดึงส์ไปเลย ไปถึงเทวดานาง ฟ้าก็มากันเพียบ พระพุทธเจ้าก็ชี้ให้พระนันทะดูบอกว่า แล้วเธอเห็นเหล่า นางสวรรค์เหล่านี้เมื่อเปรียบกับชลบทกัลยาณีแล้วเป็นอย่างไร ? พระนันทะบอก นางชลบทกัลยาณีเมื่อเปรียบเทียบกับนางฟ้าเหล่านี้ก็เหมือน ลิงแก่หางด้วนขนหลุดตัวนั้น พระพุทธเจ้าเลยถามว่า แล้วถ้าหากว่าเธอ อยู่ปฏิบัติต่อไปแล้วตถาคตรับปากว่าจะให้นางฟ้าเหล่านี้แก่เธอๆ จะรับ ใหม่ ? พระนันทะก็ตกลง พระพุทธเจ้าท่านก็เลยสอนกรรมฐานให้กลายเป็นพระอรหันต์ไป ตกลงพระนันทะบวชเพราะอยากได้เมียเป็นนางฟ้า พอท่านบรรลุมรรคผลแล้วท่านก็รู้ว่า ที่แล้วๆ มาท่านเห็นโทษของการ **ไม่สำรวมอินทรีย์** คำว่าอินทรีย์คือการเป็นใหญ่ คือตาเป็นใหญ่ในการ เห็น หูเป็นใหญ่ในการได้ยิน จมูกเป็นใหญ่ในการได้กลิ่น ลิ้นเป็นใหญ่ในการได้รส กายเป็นใหญ่ในการสัมผัส แล้วก็ใจเป็นใหญ่ในการรับอารมณ์ ทั้งมวล การไม่สำรวมอินทรีย์ทำให้สิ่งต่างๆ เข้ามาทางตา กระทบตา ชอบใจ ถูกใจ เสร็จแล้ว โดนมันตีบ้านตีเมือง ยึดไปเรียบร้อยแล้ว กระทบ หูได้ยินแล้วชอบใจหรือไม่ชอบใจ ก็เสร็จแล้ว โดนมัน ยึดบ้านยึดเมืองไป

เรียบร้อย ดังนั้นพอท่านเห็นโทษในตรงจุดนี้ ก่อนหน้านั้นท่านเป็นเจ้าของชาย
ได้รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสต่างๆ ที่กระทบทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ
ท่านได้รับเป็นปกติ เมื่อเป็นพระอรหันต์ ท่านก็เลยระมัดระวังเรื่องทั้ง
หลายเหล่านี้จนกระทั่งพระพุทธรูปเจ้าตั้งไว้เป็นเอตทัคคะ คือผู้เป็นเลิศ
กว่าคนอื่นในทางสารวมอินทรีย์ รู้จักระมัดระวังอยู่ตลอด ที่หลวงพ่อบอก
ท่านใช้คำว่าเห็นก็สักแต่ว่าเห็น ได้ยินก็สักแต่ว่าได้ยิน ได้กลิ่นก็สัก
แต่ว่าได้กลิ่น ได้รสก็สักแต่ว่าได้รส สัมผัสก็สักแต่ว่าสัมผัส ให้มันอยู่
แค่นั้น อย่าไปคิดต่อ ตัวคิดต่อภาษาพระเจ้าเรียกว่าสังขาร
คือการปรุงแต่ง คิดเมื่อไรทุกข์เมื่อไหร่ พอคิดปุ๊บก็แบ่งเป็น ๒ อารมณ์
คือ อภิภูมิมงคลชอบใจ อภิภูมิมงคลไม่ชอบใจ มันพาให้ทุกข์ทั้งคู่ ชอบ
ใจต้องตะเกียกตะกายไปหามาลำบากใหม่ตลอดเวลาหาไม่ชอบใจก็ต้องชวน
ชวายนีให้ห่างมัน ลำบากทั้งคู่ ทุกข์ทั้งคู่ ดังนั้นท่านถึงว่ารู้สึกแต่ว่าให้รู้
พอเราหยุดมันลงได้ทัน มันเข้าไปในใจของเราไม่ได้เราก็คงปลอดภัย
เมื่อเราปลอดภัยจิตใจของเราผ่องใสสะอาดอยู่ ก็เลิกกินเราไม่ได้
ถ้าจิตสะอาดถึงที่สุดจะไปไหนล่ะ? ก็ไปนิพพานฟังดูแล้วไม่น่ายากใช่ไหม?
เอามันเตี้ยวน้องป๊อบจะกลายเป็นลิงแก๊งๆ ขนหลุดหูแว้งตัวนั้น แล้วเสร็จ
แล้วเราก็คงไปหานางฟ้าแทน พระพุทธรูปเจ้าไม่ได้โกหก เพราะว่าถ้าท่านทำ
ได้แค่ขั้นแรกๆ เท่านั้นกำลังใจทรงตัวนี้ได้แห้งๆ อย่างน้อยนางฟ้า ๕๐๐
องค์เป็นบริวารอยู่แล้ว ไม่ได้โกหกให้จริงๆ ให้เยอะด้วย แต่บังเอิญว่า
ของท่านเก่ง ท่านทำเลยขึ้นไปเยอะกลายเป็นพระอรหันต์ไปเลย ไม่ได้ชัก
องค์ (หัวเราะ)

ถาม : ที่นี้พูดถึงวัตถุมงคล คนที่ห้อยนะคะ พวกที่ห้อยนี้มีความ

จำเป็นไหมคะว่าวัตถุมงคลจะให้ผลหรือว่าเป็นคนที่อยู่ในศีลในธรรม เป็น
ใครมาห้อยวัตถุมงคลก็ยัง...(ไม่ชัด)...ให้ผลได้ตลอด ?

ตอบ : ต้องดูกำลังใจของเขา วัตถุมงคลเหมือนกับเครื่องส่งๆ นี่จะ
ส่งกำลังอยู่ตลอดเวลา สำคัญตรงจิตของเขาที่เป็นเครื่องรับ ถ้าเครื่องรับ
ไม่เปิดผลก็ไม่มี หรือว่ามีน้อย

ถาม : ขยายความตรงที่บอกว่าเปิด เครื่องรับเปิดตรงนี้หมายความว่า
อะไร ?

ตอบ : คือว่าต้องเปิดใจของเรารับ คือใจของเราต้องยืดเกาะท่าน
เป็นปกติ

ถาม : ก็คือต้องเชื่อ ?

ตอบ : ใช่ อันดับแรกต้องมีศรัทธาถ้าหากว่าศรัทธาความเชื่อไม่มี
ทุกอย่างไม่มีผล ไม่เชื่อมันต่อต้าน เท่ากับปิดเครื่องโดยตรงเลย

ถาม : นอกจากนี้มีอะไร ?

ตอบ : ก็ศรัทธาความเชื่อ ในเมื่อเชื่อยึดมั่นแล้วต้องปฏิบัติตามกฎ
เกณฑ์ที่เขาให้มา อย่างเช่นว่า อาจจะต้องรักษาศีลในบริสุทธ์ อาจจะต้อง
ท่องบ่นสวดมนต์ถาคาบางบทเป็นประจำ

ถาม : ท่องเพื่ออะไรคะ ?

ตอบ : ลักษณะเหมือนอย่างกับว่าเป็นรหัสบอกฝ่าย ถ้าหากว่าคนที่
เขาสวดมนต์ท่องบ่นถาคาบทนี้ ก็แปลว่าเขาขอให้ช่วยเหลือว่าเป็นฝ่าย
เดียวกันพวกเดียวกัน ถ้าหากว่าเขาไม่ขอก็เป็นอันว่าไม่ต้องไปช่วยมัน
(หัวเราะ)

ถาม : คนก็หลากหลาย แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาขออะไร ?

ตอบ : เรื่องนี้ไม่ต้องห่วงจะ เทวดาความเป็นทิพย์ของเขามีคนเป็น พันๆ ขอพร้อมกันท่านก็แยกแยะได้

ถาม : แสดงว่าผู้ที่ให้คุณ เป็นแต่เทวดาเท่านั้น ?

ตอบ : ทางด้านไสยศาสตร์ของเขา ถึงจะทำขึ้นมาแล้ว แต่ถ้าหากผู้ ที่ทำได้ภิญญา ความเป็นทิพย์ ของการที่ได้ภิญญาท่านอธิษฐานจิตสำ ทับเอาไว้ผลมันก็เหมือนกัน เพราะว่าอธิษฐานสำทับด้วยกำลัง ที่สูงมาก ในเมื่อกำลังของเขาสูงมาก การที่เขาจะแยกแยะเพื่อช่วยเหลือใครเท่า ไหร่มันก็สามารถทำได้ แต่เพียงแต่ว่าในลักษณะถ้าทำแบบไสยศาสตร์ เป็นอภิญญาโลกีย์นี้ต้องมีวาระที่เสื่อมของมัน

ถาม : ที่ไหนที่ไม่เชื่อเรื่องเหล่านี้ ถือว่าเป็นมิจฉาทิฐิหรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่ใช่ ไม่เชื่อแต่ถ้าหากว่าจิตใจของคุณมีสิ่งที่ยึดมันอยู่ อย่าง เช่นว่า ยึดมันในพระรัตนตรัย ยึดมันในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ยึดถือมาประจำ ตระกูลของตน หรือว่ายึดมันในผู้นำหรือว่าเชื่อมั่นในตนเอง เหล่านี้ ไม่ถือ ว่าเป็นมิจฉาทิฐิ

ถาม : นอกจากไม่เชื่อแล้วยังมีความลังเลสงสัย ?

ตอบ : นั้นยิ่งดีใหญ่เลย เพราะว่าถ้าหากขึ้นเชื่อทีเดียวเขาเรียกว่า โง่ เราสงสัยไว้ได้ละก่อนเป็นดี แล้วค่อยๆ พิสูจน์ไปจนกว่าจะเชื่อ อย่าง ตัวของอาตมาเอง กว่าจะก้าวมาถึงระดับนี้ใช้เวลาพิสูจน์แบบหัวทิ่มหัวตำ ๑๑ ปีเต็มๆ

ถาม : นึกว่าเข้าขायลบหลู่ดูหมิ่น ?

ตอบ : ไม่หรอกจะ เขาไม่เรียกว่าดูหมิ่น ความขี้สงสัยมันเป็นปกติ อยู่แล้ว อย่างเช่นว่า ทุกวันนี้เวลาไปเจอบางสำนักของเขาที่มีพฤติกรรม

ต่างจากความเคยชินของเรา อาตมาเองก็ตั้งข้อสงสัยไว้เหมือน กัน ต้อง ระวังไว้ก่อน ยังไม่เชื่อทีเดียวจนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่าเขาดีจริง ถ้าเขาดี จริงก็ยอมรับ

ถาม : คือกำลังสงสัยว่า เรื่องของ "ทรง" นี้ โดยปกติมนุษย์เราก็จะ มีสภาพของตัวเราอยู่ ที่นี้ถ้าจะพูด ถึงว่าจะมีอะไรสักอย่างหนึ่งที่จะเข้ามา แทรกได้ในตัวเรา ในกรณีที่เราถือว่าเราเชื่อว่าเป็นจิต จะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เขามาแทรกตัวเราคือสภาพของจิตช่วงนี้การรับรู้เรื่องนั้นมันเป็นอย่างไรรึคะ?

ตอบ : เอาอย่างนี้ละ ที่เราอธิบายนะ เราเข้าใจแต่พูดเป็นคำพูดยาก ฟังพระดึกว่า สภาพร่างกายของเรานี้มันเป็นเปลือกนอก แล้วจิตของเรา นี้มันเป็นผู้ควบคุมอยู่ข้างใน เพราะฉะนั้นร่างกายของเรานี้เป็น"รถ" จิต ของเราคือ "คนขับรถ" ตอนที่เขาจะทรงจะสวมจะทับนี่เขาเอาคนขับรถ ออกไป แล้วเขาก็เข้าไปทำหน้าที่แทน

ถาม : เขาจะเอาเราออกไปได้อย่างไร?

ตอบ : เขาใช้วิธีบีบบังคับด้วยกำลังที่เหนือกว่า สภาพจิตของเราที่ ขาดการฝึกปรือมากำลังจะน้อย ในเมื่อกำลังน้อยพวกที่ทำนอยู่ในเขตของ ความเป็นทิพย์ ถึงจะเป็นโอบปาติกะหรือเปรต อสุรกายก็ตามกำลัง ท่านจะสูงกว่า ท่านจะเบียดเราออกไปชั่วคราว

ถาม : ตรงนั้นนี่ การเบียดออกไป จิตตรงนั้นไปอยู่ที่ไหน ?

ตอบ : ตอนนั้นอาจจะอยู่ใกล้ๆ นั้นเองแหละ เดินผ่านไปหมดว่า เมื่อไหร่เขาจะคืนเรา หรือไม่อีกที หนึ่งเขาจะใช้อำนาจจิตที่สูงกว่าบัง คับจิตของเราให้ทำตามที่เขาต้องการถ้าหากว่าเป็นเทวดาเขาจะใช้ ลักษณะนี้